

Fabrikalardan makine sesinden
önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:16 Sayı:391

İŞÇİNİN SESİ

Karşı-devrim
yanıtını bulacaktır
26 Mart 1990

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN!

KÖRÜKLE DEVRİM OCAĞINI TAVI GELEN DEMİRE VUR

1 MAYIS

İŞÇİNİN SESİ

Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. □ Yazışma adresi: PO Box 513, London N16 5QB, England □ Baskı: Multiline Systems Ltd. (TU) □ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Devrim bizim için somut bir ihtiyaçtır

Selam yoldaşlar,
Benim çalıştığım işyeri küçük bir işletme. Küçük işletmeler geniş bir alan oluşturuyor. Daha şimdiye kadar hiç kimse bu alanda sendika ve sigorta için doğru dürüst uğraşmamış. Bizler sorunlarımızla öyle doluyuz ki, sanki nasırlanmış bir el gibi, artık acı duymuyoruz. Mevcut devlet cihazına ve burjuvaziye öfkemiz gün geçtikçe artıyor. Tek kurtuluşumuz, tek yol devrim!

Yaşım 30. Bugüne kadar çok cüzi kesinti yapıldı, sigortamın olup olmadığını bile bilmiyorum. Genelde 8'de işbaşı, 6.30'da paydos, yani hergün 10 saat garanti çalışıyoruz. 7 cezaevinde yattım, çıktım. Çevremde bunu bilmiyorlar, bilseler iş bulamam. İş bulunca aldığım ücret de 75 bin lira. Bekarım, ana, baba yok, evim kira, tahsil lise.

Benim yerimde kim olsa, insanı böylesine karınca gibi ezen, mahveden bir düzeni yıkmak için kanının son damlasına kadar uğraşır. Nitekim benim gibi milyonlar var. Onlar da benim gibi, varlıklarını proletaryanın mücadelesine adama isteği duyuyorlar. Biz de insanız. İnsanca yaşama bizim de hakkımız.

Bugünkü yasalar, bizleri bilinçli olarak kapitalist düzene esir ediyor, ölesiye ezdiriyor. Herşeyiyle düzen burjuvaziye hizmet ediyor. İşçi ve emekçinin düşmanı!

Görüyorum ki, bizim kurtuluşumuz yalnızca günlük sorunları, örneğin sendika, sigorta sorunlarını çözmek değil, asıl bu düzeni profesyonel bir şekilde tarihin çöplüğüne atmaktır.

Yoldaşlar, gelin canla başla çalışıp, bizi böylesine mahveden, bu düzene karşı başkaldırıp, biz yok olmayız, biz ezilmeyiz deyip, gezden gözden arpacıktan gereken cevabı verelim. Burjuvazi görsün ki, biz halkız, yok olmayız, ölüp ölüp diriliriz.

Ey gafil düzen, ben günlük sorunlarla ilgileneceğim ama asıl amacım ve amacımız senin sonunu getirmektir.

Proletaryanın aktif mücadelesini daha da yükselteceğiz. Seni yok edeceğiz.

Tek yol devrim. Kaybedecek neyimiz var, ama kazanacak koca bir dünya var. Biz görmesek de, görecek bebeler var.

Cengiz Aydınoğlu, İzmir

Hain Gorbaçof hattını teşhir edelim

Sevgili yoldaşlar,
Sosyalist ülkelerde yaşanan olumsuz gelişmeler, özellikle Romanya'daki karşı-devrimle hız kazandı.

Dünyada ve Türkiye'de bu gelişmeleri, alkışlarla karşılayan geniş bir kesim var. Sosyal demokratlar ve sol kılıf altındaki reformistler Marksizm-Leninizme karşı, "yeni" bir ortak nokta buldular. Bu noktada birbirlerine daha fazla yaklaşıyorlar.

Bu birliğin başını, bugün Gorbi başarılı bir şekilde çekiyor gözüküyor. Onun, Marksizmin düşmanları tarafından bu kadar alkışlanmasının nedeni budur. İşçi sınıfı bunun hesabını Gorbi'den fena halde soracaktır.

Bugün, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, sosyalist ülkelerde yaşanan olumsuzlukların birçok nedeni vardır. Ama bence en önemli neden, dünya komünist hareketinin sağa kaymış olmasıdır. Dünya komünist hareketine damgasını vuran SBKP olduğu için bunun sorumlusu da SBKP'dir.

Dünya komünist hareketinde, tek tek partilerin Marksizme yaratıcı olarak yanaşmamaları, Marksizmi kendi ülkeleri özelinde geliştirememeleri, doğal olarak kendilerini hegemon olan burjuva siyasete bağımlı kılmayı getirdi. Bu nedenle, dünya komünist hareketinin durumundan asıl olarak SBKP sorumlu olmakla birlikte bütün partilerin ortak sorumluluğu vardır.

Dün, komünist partiler, bu nedenle ülkelerindeki tarihsel fırsatları kaçırdılar. Bugün bu nedenle, sosyalist ülkelerde ağır sancılar yaşanıyor.

Dünya komünist hareketi, bugün tanık olduğumuz burjuvalaşma sürecinin benzerini, farklı tarihsel koşullarda bir kez daha yaşadı. II. Enternasyonal partileri, emperyalist savaşı iç savaşa dönüştürüp devrimci çıkışlar örgütlemedikleri, kendi burjuvalarını destekledikleri için, komünist siyasetten, önce ayrıldılar, sonra tamamiyle uzaklaştılar. Sosyal-emperyalist, sosyal-şövenist bir konuma "yükseldiler" Bugün bu partiler emperyalist ülkelerin çoğunda, anti-komünist birer burjuva partisi olarak, iktidara gelip gidiyorlar.

Günümüzde de dünya komünist hareketi, devrim alternatifini gündemden kaldırarak benzer bir sürece girdi. Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini teker teker kaldırıp atarak burjuvalaşıyor. Gorbaçof, bu süreci, emperyalist burjuvazinin desteğini alarak hızlandırıyor. Bunda, iyi niyetin hiçbir zerresi yoktur. Süreç Gorbaçof'la birlikte bilinçli olarak ilerlemektedir. Sosyalist ülkelerde yapılan reformların "sosyalizm" adını taşıyor olması bizi aldatmamalıdır. Bu hainler işçi sınıfından korktukları için böyle iki yüzlü davranmaktadırlar.

Sosyalist ülkelerde burjuvalaşmakta olan komünist partilerin, yaşayan sosyalizmin sorunlarına yanaşımları da doğal olarak yanlış olacaktır. Dolayısıyla sorunlar çözülmeyecek derinleşecektir. Bugün yaşanan budur. Komünist partiler eliyle sosyalizm adım adım tehlikeye atılmaktadır.

Komünist partiler, yaşayan sosyalizmin sorunlarına, adlarına yakışır önlemler alabilselerdi, bugün sosyalizm, sorunlarının büyük bir bölümünü çözmüş ve daha ileri bir noktada olacaktı. Siyasal sistemin, devletin ve ekonominin örgütlenmesinde aktif yığın demokrasisinin uygulanması, bugün tek çözüm yolu olarak durmaktadır. Ancak artık Gorbaçof'un çizgisiyle aktif yığın demokrasisinin uygulanması imkansızdır.

Genel olarak burjuvalaşan dünya komünist hareketinin halen solunda duran partiler ve sosyalist ülkeler vardır. SBKP bu ülkeler ve partiler üzerinde baskı uygulamaktadır. Hatta SBKP'nin hattını benimsemeyen partililer tasfiyelerle karşı karşıya kalmaktadır. Demokratik Alman Cumhuriyeti'nde Honecker bu nedenle tasfiye edilmiştir. Çeşitli karalamalarla karşı karşıya kalmıştır.

Romanya'da ise provokasyon ters tepmiş, Çavuşesku ve yoldaşları, yeni burjuvalara karşı yiğitçe direnmiştir. Bu onurlu direniş provokasyonu deşifre etmiştir.

Sosyalist ülkelerde "komünist" partiler eliyle, sosyalizm adına yayılan burjuva dalgalara karşı durarak ülkemizde devrim savaşını yükseltmeliyiz.

Yaşasın komünizm!

Yusuf, S.Dağlı, Paris

Burjuvaziye karşı savaş Gorbi'ye karşı savaştan ayrılamaz

1989, Türkiye'de sınıf savaşımının yükseldiği, burjuva blokunun çatırdamaya başladığı bir yıl oldu. Bu temel üzerinde, 1990'da sınıf savaşımı daha da yükseliyor. Kendimizi, örgütlerimizi, yükselen ve kıran kırana geçecek olan bu savaşıma hazırlamak durumundayız.

1989 yılında, sosyalist sistemde ve dünya komünist hareketinde, yıllardır sürmekte olan sağa kayışın en çarpıcı sonuçları da yaşandı. Hain Gorbaçof çizgisinin gerçek kimliği tartışmasız bir şekilde açığa çıktı.

Gorbaçof'u emperyalist burjuvazi, Avrupa "komünist" partileri, Türkiye'de de TBKP vb. örgütler destekliyor. "Komünist" partileri Gorbaçof'u destekliyorlar, onun çizgisini taklit ediyorlar ama "yeni düşünce" gereği biraz bağımsız gözükmek kaygısı taşıdıkları için, bunu utangaç yapıyorlar. Emperyalist burjuvazi kadar cesur olamıyorlar. Silik kalıyorlar.

Emperyalistler ise, Gorbaçof'un her adımını alkışlıyor, daha fazla Gorbaçof diyorlar. Gorbaçof'u yılın adamı, yılın en popüler adamı olarak seçiyorlar. Çünkü, o sosyalizmi, likide etmeye çalışıyor. Burjuvazinin bu yanaşımı bile, bize Gorbaçof'a nasıl tutum almamız gerektiğini göstermektedir.

Bugün Gorbaçof çizgisine karşı tutum, bir insanın, bir örgütün devrimci olup olmadığının göstergesi durumuna gelmektedir. Türkiye'de daha bunun farkında olmayan birçok "sol" örgüt vardır. Bunlar Gorbaçof'un burjuva reformlarını, hâlâ sosyalizm içi reformlar olarak algılamaktadırlar. Oysa Gorbaçof çizgisinin karşı-devrimciliği sosyalist ülkelerde yaşanan gelişmelerle artık yadsınamayacak kadar açığa çıktı. (TBKP'nin hain çizgisini bunlardan ayrı tutuyoruz, zira o Gorbaçof'un zurnası gibidir. Gorbaçof orada üfleyince o burada ötmektedir.)

Polonya, Macaristan, Demokratik Almanya, Çekoslovakya, Bulgaristan ve Romanya'da arka arkaya gelişen olaylar, Gorbaçof çizgisinin bu ülkelerde kapitalizmin inşasını hızlandırmasından başka birşey değildir.

Bu ülkelerde, devletlerin, partilerin adları değişmekte, kızıl bayraklardan orak-çekiçler, meydanlardan Lenin heykelleri kaldırılmakta, parti hücreleri, halk milisleri dağıtılmaktadır. Bu alçakça likidasyon Romanya'da kanlı bir karşı-devrimci darbe şeklinde gelişmiş ama ters tepmiştir. Çevuşesku ve yoldaşları, emperyalizmin ve bu çizginin elele tezgahladığı darbeye karşı direnmiş, sosyalizmi korumaya çalışmış ve öylesine onurla ölmüşlerdir ki şimdi her soydan karşı-devrimciler onların ölüsünden bile korkuyorlar.

Ülkemizde sınıf savaşının başarısı, bu karşı-devrimci çizgiye karşı verilecek savaşımın başarısına bağlıdır. Gorbaçof ve yardakçılarına karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!

Yaşasın enternasyonalist savaşımımız!

Yaşasın komünizm!

Halil Yücel, S.Dağlı, Paris

2. BASKI

ÇIKTI

OKUNACAK EN BÜYÜK KİTAP İNSANDIR

TARİHTE VE GÜNÜMÜZDE ALEVİLİK

R. Yürükoğlu

"Alevilik tarihimizde ezilmişlerin savaş bayrağı olmuş, halkın içinden gelen direnme-ayaklanma duygularını dile getirmede başı çekmiştir. Dahası, Türkiye'de bugün 20 milyona yakın Alevi, egemen güçlerden gelen yoğun baskı, eziyet ve zorbalık altında yaşamaktadır."

İsteme adresi:

Alev Yayınları, Piyerloti Caddesi 17/4-C, Çemberlitaş, İstanbul, Tel:5168464

(Toplu isteklerde indirim yapılır)

En başta sınıfın psikolojisi, toplumun psikolojisi değişmiştir. Bu değişim bütün hızıyla sürmektedir

Durumlar hızla değişiyor

Sınıfın diğer ezilen katmanları da peşine katarak, devrimci bir alternatif olarak ortaya çıkmasının koşulları olgunlaşıyor. Önümüzdeki sorunların olumlusundan çözümünün bir tek koşulu vardır, o da işçi sınıfının hegemonyasıdır.

Bugün ülkemizde yaşanan gerçekliğe yalın bir gözle baktığımızda başka zamanlara göre olağan sayılmayacak olguları çarpıcı biçimde yakalayabilmekteyiz. En başta sınıfın psikolojisi, toplumun psikolojisi değişmiştir. Bu değişim bütün hızıyla sürmektedir.

Örneğin Yeniçeltek katliamının ardından işçiler düzene olan tepkilerini çeşitli yerlerde işi bırakarak, saygı duruşlarıyla, mitinglerle vb. ifade ettiler, artık susmayacağız mesajını verdiler. İstanbul'da Kristal-İş'in, aynı gün İzmir'de Hava-iş'in işten atmalara karşı düzenledikleri mitingler, örgütlenmedeki eksikliklere karşın, eyleme katılanların canlılığı, yoğun ilgisi, artık havanın değiştiğinin önemli göstergeleridir. Bu arada tütüncüler 20-30 bin kişilik katılımla gerçekleştirdikleri eylemlerle kavgada biz de varız dediler.

Değişen durumla birlikte, ortalıkta, karşı-devrimcilerin cinayet şebekeleri biçiminde örgütlendiklerini gösteren komplolar da yoğunlaştı.

Kuşkusuz, bütün gelişmelerin altında, son çözümlemede kızıl bir şerit gibi ekonomi yatmaktadır. Burjuvazi geçtiğimiz dönemlerde toplumu büyük bir baskı altında tutmuş olduğu halde, ekonomik sorunları çözememiş, tam tersine bu sorunlar daha da büyümüştür. Enflasyonu olduğundan az göstermek için yapılan rakamsal hilelere karşın enflasyon sürekli yükselme eğilimi içindedir. Ülkedeki ekonomik bunalım her geçen gün daha da üsteliyor.

Yaşanan gerçeklik, iç koşullar açısından ülkenin devrimci duruma yaklaştığını gösteriyor, hatta devrimci durumun artık kapının eşiğinde bulunduğunu söylemek hiç de yanlış olmaz. Ama sosyalist ülkelerden yükselen ve dünyayı da etkileyen karşı-devrim dalgası bu durumu nasıl etkileyecek, bunu göreceğiz.

Bu durumlar olanakları da, tehlikeleri de artırıyor. Olanaklar açısından yaklaşırsak, işçi sınıfının ülkenin yazgısına el koyma istek ve kararlılığının önceki döneme göre çok daha fazla olduğunu görüyoruz. Sınıfın diğer ezilen katmanları da peşine katarak, devrimci bir alternatif olarak ortaya çıkmasının koşulları olgunlaşıyor. Tehlikeler açısından bakarsak, bugünkü koşulları yanlış değerlendirmek, ana vuruş noktasını yanlış göstermek karşı-devrimci güçlerin daha baştan elini güçlendirme sonucunu doğuracaktır.

Önümüzdeki sorunların olumlusundan çözümünün bir tek koşulu vardır, o da işçi sınıfının hegemonyasıdır. Sınıfın kendi partisinde siyasal birliğinin sağlanması, toplumda partisi aracılığıyla hegemonyasını güçlü biçimde kurabilmesi, tehlikeleri boşa çıkarmak, olanakları gerçekliğe dönüştürmek ancak böyle sağlanabilir. Sağlıklı bir birlik de ancak TKP'nin devrimci programı etrafında sağlanabilir. Kuruçeşme örneğinde görüldüğü gibi sağlamca ya da sağlam olabilecek öğelerle kokuşmuş derecede çürüklerin aritmetik toplamıyla birliğe asla gidilmez. Böyle toplantılar, yaşamdan kopuk biçimde, zaman tüketmekten başka bir şey değildir.

Gelinen bu noktadan sonra, burjuvazi ve burjuvaziye dümen kırmış güçler tarafından oynanan oyunlar daha ince biçimde sahnelenecektir. Hatta bunun ipuçları şimdiden belirmiştir. Son günlerde, Adana mitingini bahane ederek Türk-İş yönetiminin "sol"-da görünen sendikalarla arayı germe siyaseti buna örnek olarak verilebilir. Bu siyaset iki olası sonuca hizmet etmek için yürütülüyor olabilir. Birincisi geniş yığınların eyleme geçmesini olabildiğince önlemek ya da eylemleri daha az katılımlı olarak geçiştirmek. İkincisi de sınıf savaşımının daha da yükselmesi durumunda, "sol" görünen sendikaların Türk-İş dışına düşmesinin zeminini hazırlamak, böylece sendikal birliği parçalayarak sınıfı güçten düşürmek. Bu tuzakları Türk-İş'te sonuna dek kalma kararlığını göstererek, bunun yanısıra sendikal demokrasiyi militan eylemlerle dayatarak bozabiliriz. Türk-İş'ten gidecekler varsa savaşımın önünde engel olanlar olmalıdır. Kaldı ki bizim böyle bir koşulumuz da yoktur.

Ülke bütününde uç veren belirtiler, diğer devrimci güçlerin de daha sorumlu davranmasını gerekli kılmaktadır. Yapılan yanlışlarla istenmeyen bir sonuca katkı yaptıktan sonra, ahlayarak vahlayarak çıkartılan günahlar bir işe yaramıyor, sorunları çözemiyor. Sosyalist ülkelerin temelden sarsıldığı, şiddet derecesi yüksek siyasal depremlerin yaşandığı günümüzde, emperyalizmin zayıf halkası Türkiye'nin kopması, dünyada 1917'lerin yarattığı etkiye yakın bir etkiyi neden yaratmasın? Yeter ki biz devrimci kararlılıkla, bilimselliği birleştirelim.

Faruk Denizci

Öğrenci gençlik eylemlerinde büyük bir sıçrama olduğu için

Gençlik konusuna kısa bir bakış

Üniversiteler geneliyle küçük burjuva ortamıdır. Bu nedenle gençliği üniversite gençliğiyle sınırlamak yalnızca küçük burjuvazinin gençliği gençlik sayılır, demektir.

Gençlik ayrı sosyal sınıf ya da tabaka değildir. Her genç içinde bulunduğu sınıfın ana özelliklerini taşır.

Komünistler, gençlik deyince, işçi sınıfının ve diğer emekçi sınıf ve tabakaların gençliğini anlarlar. Yalnızca üniversite gençliğine gençlik demek yanlış olur. Çünkü üniversiteler geneliyle küçük burjuva ortamıdır. Bu nedenle gençliği üniversite gençliğiyle sınırlamak yalnızca küçük burjuvazinin gençliği gençlik sayılır, demektir. Oysa her sınıf ya da tabakanın gençliği vardır.

Gençliği böyle değerlendirmek en başta ona gereksiz misyonlar yükleme yanlışına düşmekten alıkoyar. Gençliğe sınıftan ayrı bir güç olarak bakmamıza, sınıfın verdiği sosyalizm mücadelesini gençliğin stratejisi olarak vb. görmemize engel olur. Gençlik sınıf değildir ve ayrı sınıf çıkarlarına sahip olamaz. Gençliğin mücadelesi ancak işçi sınıfı ve emekçi halk katmanlarıyla birlikte başarılı olabilir.

Geçmişte Türkiye'de, gençliğe öyle bir misyon verilmiştir ki, sınıf mücadelesinde işçi sınıfının tuttuğu yeri anlayış olarak bir süre gençlik, hem de öğrenci gençlik almıştır. Bunun da etkisiyle, gençlik hareketi daha çok öğrenci gençlik hareketi olarak gelişmiştir. Bu durumun nesnel nedenleri olabilir ama ne olursa olsun, komünistler artık bunun değişmesi, tüm emekçi gençliğin kaynaşması için uğraşmalıdırlar. Bugün tüm gençliğin görevi, işçi sınıfının yolundan yürüyerek, mücadelesini bir üst düzeye çıkarmak, devrimin gerçekleşmesi için mücadele etmektir. KGÖ'den yoldaşlarımız bu amaçlarla çalışıyorlar.

Gençliği öğrenci gençlikle özdeşleştirmek yanlıştır ama madem ki Türkiye'de gençlik hareketlerinde öğrenci gençlik ağırlıklı bir yer tuttu, gençlik konusuna bakarken öğrenci gençlik konusuna ayrıca dikkat çekmek de yararlı olacaktır.

Lenin öğrencilere ilişkin olarak şöyle söylüyor: Öğrenciler aydın topluluğun en duyarlı kesimidir. Aydın topluluğuna, aydın denmesinin nedeni de tüm toplumdaki siyasal guruplaşmaları ve sınıf çıkarlarını en keskin, en kararlı, en bilinçli bir şekilde ifade etmesi, bir anlamda beyin işlevi görmesidir. Burjuva aydını burjuvazinin, küçük burjuva aydını küçük burjuvazinin ve işçi aydını da işçinin çıkar ve konumunu en iyi yansıtır. Öğrenciler aydınların en duyarlı kesimidir. Bu nedenle bu söylenenler onlar için daha da geçerlidir.

Öğrencilerin siyasal guruplaşması tüm toplumun siyasal guruplaşmasına tekabül eder. Ama tekabül etmek, öğrenci guruplarıyla toplumsal guruplaşmalar arasında sayı ve güç açısından bire bir orantı olması anlamında ele alınmamalıdır. Toplumda varolan grupların, öğrencilerin arasında da şu ya da bu ölçüde yankılanmasının kaçınılmaz olması anlamında ele alınmalıdır.

Zaten toplumdaki sınıfsal dengeyi öğrenciler arasında bire bir görmemiz olanaksızdır. Çünkü kapitalist toplumda eğitim olanakları, toplumdaki tüm sınıflara eşit dağılmamıştır. Hele hele işçiye bu olanakların uzanması sınırlıdır. Bu nedenle sınıfsal köken açısından öğrencilerin dengesi yukarıda da belirttiğimiz gibi, ağırlığıyla küçük burjuvadır. Kendi başına kalırsa, öğrenci gençlikte küçük burjuva eylemlere yöneliş de ağır basar. Ancak Türkiye gibi ülkelerde, küçük burjuvazinin de belirli bir devrimci yetenek taşıması, en küçük demokratik hakkın bile devrim mücadelesine, yaşamda bağlanması ve en önemlisi de işçi sınıfının en önde olması öğrenci gençliğin doğru bir temelde devrimci demokratik mücadeleye katılma olasılığını da kat kat artırmaktadır.

Muzaffer Savaşçılar

Bugün görevlerimiz daha zordur, buna uygun çalışmalıyız

Türkiy 'd devrim emperyalizme ve Gorbilere büyük bir darbe indirir

Eğer kadrolar doğruları yeteri kadar kavrayıp, işçilerle ortak bir mücadele içinde onlara aynı doğrulukla anlatabilirlerse, işçiler bunları çok daha çabuk ve kolay kavrar. Nitekim, işçi sınıfımızın bugünkü durumu bunu en açık bir biçimde gösteriyor. Ne yapılması gerektiğini, işçi sınıfımız, kendine devrimciyim diyen birçok örgütten daha çabuk ve iyi kavramış durumdadır.

Sinan Çetiner, ...Cezaevi

Bugün dünyada ve Türkiye'de devrim mücadelesinin koşulları daha zordur. Bunu bilerek, sorunların teorik açılımını ve onları aşmaya yönelik pratik hedefleri en iyi biçimde koyarak, proleter bir disiplinle çalışarak devrim hedefine ulaşabiliriz.

Bugüne kadar tüm zorlukların üstesinden başarıyla geldik. Üstesinden geldiğimiz zorlukları bir bir saymaya hiç gerek yok. 1979'da parti içinde açık kavgaya çıkışımızdan günümüze kadar - hele çıkışımızdan kısa bir süre sonra 12 Eylül faşizminin geldiğini de hesaba katarsak -pek fazla bir zaman geçmiş olmamasına rağmen, bugünkü durumumuza gelmiş olmamız çok önemli ve öğreticidir. Elbette, bu durum yeterli değildir. Bir işi bitirmek için, o işin bir ucundan başlamak gerekiyordu. Bunu yaptık. Devrimin başarısı için daha çok şey yapmamız gerekiyor.

Türkiye sol hareketinin bilinen hastalıklarına kapılarımızı kapayarak, burjuvazinin tüm entrikalarını, yalan haberlerini, kitleleri uyutmak için günün her dakikası insanların kulağına akıttığı burjuva ideolojisini, burjuva ahlaksızlıklarını, insanlığı yozlaştırma siyasetlerini vb., başta işçi sınıfı olmak üzere Kürt, Türk tüm Türkiye emekçilerine en canlı ve doğru biçimde anlatmalıyız, bu yönde propaganda ve ajitasyonu yoğunlaştırmalıyız. İşçi sınıfının iktidarına giden yol her bakımdan zorlu, özverili ve zahmetlidir. Bu yolda gevşekliğe, maceraya, duyarsızlığa ve entellektüelizm hastalığına yer yoktur.

Kokuşmuş kapitalizmin üstünü yeni sosyal demokrasiyle örtemeyecekler

Bugün emperyalizmin sosyalizme, Marksizm-Leninizme saldırısı alabildiğine yoğunlaşmıştır. Gün geçmiyor ki, TV'sinde, basınında Marksizm-Leninizmin, sosyalizmin öldüğü yolunda sözümona örnekler(!), haberler, yorumlar çıkmasın. Emperyalizm dünyanın sömürüsünden kendi işçi sınıfına sus payı vermenin sağladığı rahat ve "güçlü" konumuna yaslanarak giriştiği çok yönlü saldırıyla, bir yandan kendi işçi sınıfının gözlerini Marksizm-Leninizmden daha da uzaklaştırmayı amaçlarken, diğer yandan ve asıl olarak zayıf halkalardaki sınıf mücadelesini hedef alıyor.

Emperyalizm ve onun zayıf halkalardaki burjuva sınıf kardeşleri, buralarda kendileri için korkulu rüya olan işçi sınıfının devrimci mücadelesini geriletmek, sosyalizmin artık çıkış yolunun olmadığını(!) işleyerek çözümsüzlüğe sürüklemek, bu ülkelerdeki işçi sınıfını devrimci sınıf mücadelesini terketmeye itmek için yoğun çaba harcıyorlar. Ancak bunu yaparken, aslında uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin dünya çapında ne denli keskinleşmiş olduğunu sergiliyorlar.

Gorbaçof'lar ise, emperyalizmin ve zayıf halkalar burjuvazilerinin çabalarına bizzat yardımcı oluyor, hatta onlarla birlikte cephe alıyorlar. Sosyalizmin kazanımlarını emperyalizme bir bir peşkeş çekiyorlar. Öyle bir duruma geldiler ki, artık attıkları her adım komünizm aleyhine atılan bir adıma dönüştü.

Sosyalist ülkelerdeki çöküş, çok iyi biliyoruz ki, oportünizmin derin bunalımının ürünüdür. Gorbaçof'lar ve kapitalist ülkelerdeki diğer oportünistler bunalımlarını emperyalizmle ve kendi burjuvazileriyle her alanda uzlaşıp, burjuva reformlarının peşine takılarak çözmeye çalışıyorlar. Ama böyle yaparak bunalımlarını daha da derinleştiriyorlar. Çünkü çözümü, daha kötü bir çıkmazda, sosyal-demokraside arıyorlar.

Bugün emperyalizm ve Gorbaçof'lar sosyalizmi yoketme savaşında yeni mevziler kazanmış görünüyorlar. Bu yeni mevziler, kokmuş eskilerin türedi "yeni(!)leri", yani yeni sosyal demokrasidir. Kendi kokuşmuşluklarını başka bir kokuşmuş örtüyle kapamaya çalışıyorlar. Oysa, iki kokuşmuş şeyin biraraya gelmesiyle ortalığı kaplayacak koku daha da çok olacaktır.

Kokuşmuş kapitalizm, sömürü düzenini sürdürebilmek için her yola, her türlü iğrençliğe başvuruyor. Bir yandan sosyalist ülkelerdeki ters uygulamalardan da yararlanarak, demokrasi, özgürlük tellallığı yaparken, diğer yandan işçi sınıfına ve ezilen halklara baskıyı, zoru, azgın bir sömürüyü alabildiğine dayatıyor. Bugün emperyalizmin başını çeken ABD, bu ikiyüzlülüğü en somut örnekleriyle ortaya koyuyor.

ABD emperyalistleri her gün, hem de başımıza tam bir demokrasi(!) havarisi kesilerek demokrasi tellallığı yapıyorlar. Ama boyunduruk altında tuttukları ülkelerde kendi çıkarlarına ters düşecek gelişmelerle karşılaştıklarında, o ülkelere savaş uçakları, savaş gemileri, tanklar ve askerlerini yollayarak, o ülkelerde "rayından çıkmış demokrasileri tekrar rayına oturtuyorlar(!)" Üstelik utanmadan tüm bunları "huzur", "güven", "barış", "özgürlük" ve "demokrasi" adına yaptıklarını(!) iddia ediyorlar.

Şu "barış" ve "özgürlüğe" bakın! ABD, Panama'ya elini kolunu sallayarak giriyor, buna karşı çıkan halkı katlediyor ve o ülkenin başkanını (konumu ne olursa olsun) suçlu ilan edip teslim olmaya çağrıyor, başkan başka bir ülkenin elçiliğine sığınınca da, o elçiliği tanklarla ablukaya alıyor. Diğer taraftan da, "dünya barışından" sözediyor, barış şampiyonluğu yapıyor. Böyle barışseverliğe ancak inanmak isteyen inanır. Gorbilerle yaptıkları barış görüşmelerinin ne olduğu tartışılmaz bir biçimde ortaya çıkmıştır. Yapılan barış görüşmeleri, halkları baskı, zor, boyunduruk altında tutma, devrimleri bastırma ve savaşın kalıcılığını sağlama görüşmelerinden başka birşey değildir. Bu barış değil, dünya halkalarına karşı işbirliği siyasetidir. Emperyalizm tüm pisliklerini Gorbilerle işbirliği içinde, Gorbilerin örtüsüyle kapatmaya çalışıyor.

Emperyalizmin demokrasisi, özgürlüğü, özgürce sömürme özgürlüğüdür. Sözümona dünyanın en demokratik(!) ve en özgür(!) ülkesi olduğunu iddia eden ABD'de, dakikada yüzlerce-binlerce soygun, bir o kadar cinayet, tecavüz vb. olayları yaşanıyor. Yoksulluk, sefalet içinde yaşayan insanların oranı hiç de azımsanmayacak boyutlardadır. Gençlerin büyük bir bölümü şu veya bu biçimde uyuşturucu müptelasıdır. Halk tam bir kültür fukarası durumuna getirilmiştir. ABD'nin dünya halklarına dayattığı "özgürlük" ve "demokrasi" işte budur.

Kapitalizm insanları öyle bir duruma getirmiştir ki, bir yanda, küçük bir azınlığın zenginliği alabildiğine yükselirken, diğer yanda başta işçi sınıfı olmak üzere, geniş halk kitleleri her geçen gün daha çok yoksulluğun içine sürüklenmektedir. Sömürü azgınlaştıkça, çelişkiler daha da derinleşip keskinleşiyor. Bu durum en çarpıcı olarak zayıf halka ülkelerde yansıyor ve sosyalist sistemdeki çöküş her ne kadar olumsuz bir etki yapıyorsa da, yine de oralarda hareketlilik artıyor. Bu ülkelerde doğru temelde bir devrim mücadelesiyle, tüm işçi sınıfını ve emekçi halkı kucaklayacak bir örgütlenmeyle emperyalist zincirden kopuş hızlanabilir. Ne emperyalizm, ne de onun incir yaprağı, yeni sosyal demokrat Gorbiler bunu engelleyebilirler. Yüzleri kısa sürede açığa çıktı, daha da çıkıyor.

Türkiye'nin kopuşu emperyalizme ve Gorbilere en büyük darbe olacaktır

Türkiye işçi hareketinin tüm kadrosunun emperyalizmle Gorbilerin işbirliğini, bu işbirliğinin dünya devrimi açısından getirdiği ve getireceği sonuçları çok iyi değerlendirerek ve mücadelenin zorluğunu gözönüne alarak çalışması gerekiyor. Sınıf mücadelesinde tarih bize çok zengin bir deneyim bırakmıştır. Bugünkü olaylar da, verdiğimiz sınıf mücadelesi açısından öğreticidir. Dünyada Gorbilerle emperyalizmin işbirliği karşısında, tüm işçi sınıfına ve gerçek komünistlere olduğu gibi bizlere de büyük görevler düşmektedir.

Bugün bir bütün olarak görevlerimiz ve sorumluluklarımız her zamankinden daha büyük ve daha geniştir. Partimiz her geçen gün genişliyor, büyüyor. Elbette yapmak isteyip de yapamadıklarımız, eksik bıraktıklarımız ve özellikle pratik işlerde bazı hatalarımız olmuştur, olacaktır da.

Partiye ve devrime olan inancımız tamdır. Ama bu böyledir diye işleri savsaklamak, gevşetmek gibi bir tutuma girmek en büyük yanılgı olur. Bu başlı başına partiyi geliştirip, güçlendirmez, devrime götürmez. Sorun, her alanda, gerek teorik ve gerekse pratik işlerde, tüm enerjimizle, en akılcı biçimde çalışmaktır.

Tam da bu noktada geçmiş deneyimden bazı aktarmalar yapmak istiyorum. 12 Eylül öncesinde, devrimci durum yaşanmasına rağmen, devrimci örgütlerde oldukça gevşek bir örgütlenme yapısı hakimdi. Ortalık kadrolarla doluydu. Fakat bu kadrolar - en azından büyük bir bölümü - örgütlerde ahbap-çavuş ilişkilerine dayalı bir temelde yerlerini almışlardı. Kadro olarak nitelendirilen, pratik işlerde özveriyle çalışabilen, her işe koşan bu insanlar teorik donanımdan ve örgütsel çalışmada tam bir profesyonel olarak yetişebilme olanağından uzak kaldılar, boş pratik işlere koşturuldular. Bu anlayış ve örgütlenme biçimi, binlerce insanın o dinamik enerjisini boşa harcamasına neden oldu.

Kadronun teorik gelişimi tamamen bir kenara bırakılınca, devrimcilik salt arkadaşlık çevresine indirgenince, o kadronun tüm enerjisini salt pratik işlerde harcaması, pratik içinde boğulması anlamına geliyordu. Oysa, pratik işlere çok daha fazla ağırlık vermek durumunda bile, kadroların teorik gelişiminin önemi akıldan çıkarılmamak koşuluyla doğru bir çalışma yürütülebilir.

Geçmişte bu teorik gelişimden uzak kalmış, pratiğe boğulmuş kadroların aynı zamanda işçi sınıfından uzak oluşu da o insanlara olumsuz etki yapmıştır. Zaten söz konusu örgütlenmeler, sosyalizm davasına ne kadar inansalar da geneliyle küçük burjuva temelde oturuyorlardı. İşçi sınıfından ve ideolojisinden kopuk böyle bir temelde genel doğruları da tahrif etmişlerdir. Bu örgütlerin kadroları, genellikle yüzeysel edindikleri yarım yamalak bilgilerle kitlelerin Marksizm-Leninizmi, komünizmi yanlış anlamalarına veya anlayamamalarına neden olmuşlardır. Bu ise onların kitlelerden daha da çok kopmalarını getirmiştir.

Teorik yetersizlik, siyasal ve örgütsel alanda belli bir çıkışsızlığı, kısırlığı getiriyordu. Bu da, gelişen durumlara, karşılaşılan sorunlara anında doğru yanıt, çözüm getirmeyi engelliyordu. Oysa burjuvazinin izlediği her politika, uyguladığı her taktik karşısında, kitlelere verdiği yanlış haber, yorum ve bilgiler karşısında, bunları anında açık edecek propaganda ve ajitasyon gerekiyordu. Bu yapılamadığı için burjuvazi, tüm iletişim araçlarını sonuna kadar kullanıyordu.

Teorik yetmezliğin yanısıra bir de entellektüelizm hastalığı vardı. Kadrolarda bir yandan teorik gelişimi önemsememe, ahbap-çavuş ilişkileri, laçkalıklar yaygın bir biçimde görülürken, diğer yandan da sık sık bu hastalık da görülüyordu. Nasıl ki, birincisi zarar veriyorduysa, ikincisi de o derece zarar veriyordu.

Entellektüelizm iliklerine kadar işlemiş olanlar, işten çok laf üretmeyi severler, üretmiş oldukları tumturaklı laf kalabalığı da özünde boştur. Çok şey söylerler ama hiçbir şey anlatamazlar. Bir görev verilir, işe koyulacaklarına, bu görevde yapılacak işin özümona hatasını, anlamsızlığını ortaya koymak için, onun teorik açılımını(!) yaparlar. Ama bu teorik açılımı(!) yaparken kullandıkları tumturaklı laflarla özünde işten kaçtıklarını bir türlü gizleyemezler.

Bu entellektüelizm hastalığına tutulmuş insanların bir özelliği de, geneliyle kaygan zeminde yürümeleridir. Çok çabuk etkilenip, çok çabuk değişiverirler. İşçi sınıfı adına ahkam kesseler de, işçi sınıfına tepeden bakarlar. Proleter disiplinden uzak, daha çok kendi başlarına buyruk olmayı yeğlerler. Daha da sayabiliriz. Onlar da işçi sınıfı açısından çok sevimsizdirler.

Bugün bunlardan ders çıkararak çalışmalıyız

Dün geneliyle tüm devrimci hareketlerde varolan bu hastalıklar - onlarda bugün de vardır - tekil düzeyde de ortaya çıksa, şu veya bu biçimde bizde de vardı. Bu tür şeyler bizde de yaşandı ve süreç içinde ayıklandı. Ama bundan, bu hastalıklar artık bir daha hiç çıkmaz sonucunu çıkaramayız. Bu hastalıklar her dönem çıkabilir. Önemli olan ve asıl üzerinde titizlikle durmamız gereken, dün yaşanan bu tür olumsuzlukları bilerek, bunlardan ders çıkararak çalışmaktır.

Bu tür sorunların olmaması için, proleter disiplinli, bilinçli, hırslı ve Marksizm-Leninizm bilgisiyle donanmış olarak çalışmalıyız. Tüm partili yoldaşlar ve partisiz sempatizanlar olarak bu yöndeki bütün eksikliklerimizi gidermeye çabalamalıyız. Bu tür eksiklikleri bugüne kadar kendimizde barındırmış bile olsak bugün mücadele içinde çalışmalarımızı bilinçli olarak bunları gidermeye yoğunlaştırmalıyız.

Görevimiz, emperyalizmin, burjuvazinin saldırılarına, yalan-yanlış propagandalarına karşı işçi sınıfına ve tüm emekçi halka kapitalizmin ne olduğunu, tarihini ve bugünkü durumunu, sınıf ilişkilerini, işçi sınıfının mücadele tarihini ve deneylerini, diğer sınıf ve katmanlarla ilişkilerini, bugünkü konumunu ve görevlerini, dünya komünist hareketinin dününü bugünü ve bu tarihten çıkan dersleri vb. anlatan, geniş, bilimsel bir temele ve pratiğin örneklerine dayalı ajitasyon, propaganda yapmak, aynı zamanda eylemde de en önde olmaktır.

Doğruları yazmak önemli, ama yeterli değildir. Burada önemli olan bu doğruları anlayarak, özümseyerek ve işçilerle birlikte mücadele vererek işçilere, emekçilere ulaştırmak, özümsetmektir. Bu da kadro işidir. Eğer kadrolar doğruları yeteri kadar kavrayıp, işçilerle ortak bir mücadele içinde onlara aynı doğrulukla anlatabilirlerse, işçiler bunları çok daha çabuk ve kolay kavrar. Nitekim, işçi sınıfımızın bugünkü durumu bunu en açık bir biçimde gösteriyor. Ne yapılması gerektiğini, işçi sınıfımız, kendine devrimciyim diyen birçok örgütten daha çabuk ve iyi kavramış durumdadır.

Bu dönemde işçi sınıfına gerçekten çok büyük görevler düşüyor. Partimize kazanılmış ileri işçi yoldaşların yanısıra, sınıf partisinden uzakta kalmış ileri işçileri de hızla kazanmalıyız. Kazandıklarımızı Marksist-Leninist bilimsel bilgiyle donatmalıyız. Tüm bunları hızla yapmalıyız ki, proletarya ile partisi birbiriyle kaynaşsın, proletarya silahını eline alsın. İşçi sınıfının tek silahı partisidir:

> "...İktidar için mücadelesinde, proletaryanın örgütünden başka silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki anarşik rekabet düzeniyle ayrı düşürülmüş, sermaye için zorla çalışmaya bağlanmış, sürekli olarak yoksulluğun, köleliğin ve yozlaşmanın 'derin çukurlarına' geri savrulmuş olan proletarya ancak, çalışan milyonlarca insanı bir işçi sınıfı ordusu halinde kaynaştıran, maddi örgüt birliğiyle pekiştirilmiş, Marksizm ilkeleri üzerindeki ideolojik birliği sayesinde yenilmez bir güç haline ... kaçınılmaz surette gelecektir."

Ülkenin koşulları her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Önümüzde işçi eylemliliğinin yoğun yaşanacağı günler var. Genel grev tartışmaları aldı yürüdü. Halkın yoksulluğu ve İşsizler ordusu giderek büyüyor. Siyasal çalkantı hızla gelişiyor. Ülke büyük ve şiddetli bir kapışmaya gebedir.

Böyle bir ortamda çalışmak, işi daha sıkı tutmak demektir. Diğer hareketlerin durumu bizi, bir yere kadar ilgilendirse de, bir yerden sonra ilgilendirmez. Biz kendi işimize bakmak, sıkı sıkıya sarılmak durumundayız. Emperyalizmin, burjuvazinin ve yeni sosyal demokrasinin üzerine cesaretle gitmeliyiz. Lafımızı, eylemimizi, kendimizi sakınmadan üstlerine yürümeliyiz, devrime gitmeliyiz. Türkiye devrimi dünya devrimine çok şey katacaktır, uluslararası sınıf mücadelesindeki tıkanıklığın önünü açacaktır.

Böyle bir dönemde, siyasal çalışmada teorik donanımın önemi açısından, yazımı Yürükoğlu yoldaşın ne yapmamız gerektiği konusunda çok öğretici ve konumuza da çok uygun olan, "Marksizmi daha iyi öğrenmeye ve işçiye" başlıklı yazısının son paragrafıyla bitiriyorum:

> "Burjuvazinin dünya çapında üstünlüğe sahip olduğu bu dünyada burjuva ideolojisi üstündür. Onunla savaşım için sürekli uyanıklık, sürekli örgütsel yöntemlerle önlemler gerekir. Bilimsel bilgiyi artırmak gerekir. Bu yazıyı okurken hepiniz kendinize sorun, bilginiz ilerliyor mu, ilerlemiyor mu? Sanırım çok yoldaş uzunca bir süredir ilerlemedi yanıtını verecektir. O zaman da kendisi için tehlike çanları çalsın. Marksist bilginin girmediği yere mutlaka burjuva ideolojisi girecektir. Kişi kişiye bilimsel bilgiyi artırma çabasına girmek gerekiyor. Parti olarak da elimizden geleni yapacağız."

Yoldaşımızın, "Marksist bilginin girmediği yere burjuva ideolojisi girecektir" sözü, sosyalist ülkelerdeki olumsuz gelişmelerin kaynağını da çok iyi açıklamaktadır.

Sınıf mücadelesi öylesine keskinleşiyor ki işçiye yaranmak için, burjuva gazetelerde bile

Keskin başlıklar arttı

Birincisi, hiçbir devrimci çalışmaya bugüne kadar bulaşmamış yaşlı işçiler devrim gereğini görüyor. En ücra köşelerde, kasabalarda, köylerde çalışan işçiler bile sınıfın mücadele çizgisini izliyor, deneyimden ders çıkarıyor, tartışıyor, öğreniyor.

Türkiye'de sınıf mücadelesi hızla keskinleşiyor. Geçenlerde orta yaşlı bir işçi yoldaşla sohbet ediyorduk. Yılların deneyiminin etkisiyle yoldaşın esprileri de güçlü. Şöyle diyor:

"Ben o kadar uğraştım didindim, baktım sonu yok. Sendikalarda çalıştım, birçok işyerinde ekonomik, demokratik mücadele verdim, karınca kararınca birşeyler yaptım ama yetmedi. Kırkından sonra tam partimle tanışıp komünist oldum, bu sefer de sosyalist sistemde karşı-devrimci hareketler başladı. Benim şansım mı kötü nedir. Sosyalist sisteme baktım mı canım sıkılıyor, sendikama, fabrikama gittiğimde toparlanıyorum ve kendi kendime komünistlik zor iş diyorum. Yanlış anlama, moralsizlikten falan değil. Türkiye'de gelen kasırganın sesini duyduğum için zor iş diyorum. Çok çalışmamız gerektiği için diyorum. Hem sosyalist sistemdeki gelişmelere kızıyorum, hem de fabrikadaki patronların alçaklığına, sendikamda dolaşan haşerelere kızıyorum. O zaman partim aklıma geliyor, rahatlıyorum. Kırkından sonra komünist olmakla iyi birşey yaptım diyorum."

Yoldaşım onbeş yıllık işçi ve yeni yoldaş. Espirileri nedeniyle, hele hele yıllardır billurlaştırdığı sınıf deneyimiyle kelimenin tam anlamıyla "muhabbetine doyum olmuyor". Yukarıda dedikleri de, Türkiye'de şu anki durumu bazı yönleriyle güzel özetliyor.

Birincisi, hiçbir devrimci çalışmaya bugüne kadar bulaşmamış yaşlı işçiler devrim gereğini görüyor ve komünizme kayıyor. Buna Harb-iş'in burada düzenlediği mitingten iki örnek verebilirim. En aşağı 60 yaşında olan bir un fabrikası işçisinin en hararetle, zıplayarak, katıldığı slogan "tek yol devrim" sloganıydı. Gıda işkolundan yine bir başka işçi dönüp dönüp "sert sloganlar atalım" diyordu.

İkincisi en ücra köşelerde, kasabalarda, köylerde çalışan işçiler bile sınıfın mücadele çizgisini izliyor, deneyimden ders çıkarıyor, tartışıyor, öğreniyor. Örneğin, fabrikalarda en çok tartışılan konulardan birisi sosyalist sistemdeki gelişmelerdir. Yayınlarımız giriyorsa, fabrikalarda tartışmaları hızlandırıyor. Sonra, geçenlerde bir sendikada 5 işçi-sendikacı tartışmışlar, "demokrasi için tek yol devrim" sloganı doğru mu diye. Doğru diyen görüş ağırlık görüş kazanmış.

Bir örnek de Yeniçeltek'teki katliam ile ilgili. Tüm yürekler orayla birlikte atıyor. İşçi liderleri sendikalarını zorluyor, "eylem örgütleyin" diyorlar. Buna kayıtsız kalan sendikacının birine bir işçi şöyle diyor: "Adamın keyfi yerinde, arabası var, sıcak bürosu var, maaşı da allah versin çok iyi, eh ayak oyunlarını da iyi öğrenmiş, umurunda mı Yeniçeltek."

Tekrar yoldaşımızın dediklerine dönüp "işimiz zor" ifadesini hatırlayalım. Partimiz Türkiye'nin iliklerinde devrim ateşi var diye yıllardır bas bas bağırıyor. Sağına soluna bakıyorsun, toplu sözleşme masasına gidiyorsun, evine göz atıyorsun, hatta dolmuşta giderken olayları izliyorsun, her yer herşey devrim istiyor. Başka yolu yok. Bazı ukala sollar *İşçinin Sesi* için 1,5-2 yıl önce çok sol diyorlardı. Neden diyorduk. Eh çok sert başlık atıyormuş. Gerçeklerden kopukmuş. Örnek, "adımlarıyla sarsıyor yeri" diye başlık atmış.

Bugün Yeniçeltek olayını izleyince ne görüyoruz? Gazetelere göz attım. En gerici burjuva gazete *Tercüman* "işçi grizu gibi" diyor. *Hürriyet* işçici bir şarlatana dönmüş. Yardım topluyoruz diye yırtınıyor. Bunlar işçi düşmanı burjuva gazeteler ama sınıf kavgasının seyrini yansıtmadan edemiyorlar. *İşçinin Sesi*'nden aşağı kalır başlık atmıyorlar. Neden? Nedeni basit: Sınıf kavgasının yükseldiği ortamda işçi sınıfına yaranma çabası!

İki örnek

Şimdi, işçi sınıfımızın doğru bir yol tutmasının çok önemli olduğu bir ortamda, işçileri yanlış yola sürmek isteyen sol hareketlerden ikisinin bazı tutarsızlıklarına bakmak istiyoruz.

Emeğin Bayrağı diye bir dergi var. Bunu çıkaranlar tarihe Türkiye'de işçi konseyleri örgütlenmesini bir dönem için boğan hareket diye geçecekler. Sendikalar hakkında anarko-sendikalist anlayışlara sahipler. İşçi konseylerini de sendikalarda müzmin muhalefet örgütlenmesi olan DSİM diye bir mengeneye almak istediler.

Bunların sendikalara ilişkin olarak "devrimci işçiler sendika yönetimine" diye bir sloganları var. Slogan kendi içinde belki yanlış değil ama onlar bunu "devrimci Türk-İş'i yaratacağız" sloganına karşı atıyorlar. Çünkü onlar için, sendikal birlik hiç önemli değil, devrimci işçiler sendika yönetimine gelecek, küçük küçük "devrimci" dükkanlar belirecek! Bakın Lenin'in mantığı bu dükkancı yaklaşımdan ne kadar farklıdır:

> "... Proletarya ekonomik savaşımı sürdürmeli midir? Mutlaka bu konuda sosyal-demokratlar (komünistler - *İ.S.*) arasında bir anlaşmazlık yoktur olamaz da. Bu savaşım mutlaka sosyal demokratlar (komünistler - *İ.S.*) tarafından ve yalnızca komünist bayrak altında mı yürütülmelidir? Öyle olduğunu sanmıyorum. Sendikaların bileşimini sosyal demokrat (komünist - *İ.S.*) parti üyeleri ile sınırlamak doğru değildir. ... Sosyal-demokratlara (komünistlere - *İ.S.*) gelince, biz en önce tüm parti örgütlerimizin sendikalarda olabildiğince çok temsil edilmesi için, ikincisi görüşlerine bakmaksızın proleter kardeşlerimizle ortak olarak verdiğimiz savaşımdan tek doğru ve tutarlı proleter dünya görüşü olan Marksizmin yorumlanmak bilmeden sağlam bir savunusu için yararlanma yolunda elimizden gelen herşeyi yapacağız." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.10, s.17)

Biz komünistler, sendikalara ilişkin olarak Lenin'in yaklaşımını örnek alıyor ve tutumumuzu dört ana noktada odaklaştırıyoruz: "Birlik, dayanışma, sendikal demokrasi ve militan eylem".

Bir de Troçkistlerin tutarsızlıklarına değinmek istiyoruz. Zaten çoktandır sağa kaymış dünya komünist hareketinin ağırlıklı bölümü son yıllarda sosyal demokratlaşınca, açılan hain boşluğu doldurmaya adaylar da çoğaldı. Dünya sosyalist sistemi alabora oldu. Sosyalizmi hançerleme yolunda emperyalist burjuvazi ve Gorbi takımı yarış halindeler. Troçkistlerin de etekleri zil çalıyor. Bu karşı-devrimci havadan yararlanıp Türkiye'de taban bulmaya çalışıyorlar.

Elimize *Sınıf Bilinci* diye Troçkist bir dergi geçiyor. Okudukça kızıyoruz. Kendine Marksist-Leninist demeyen bu dergi, işçilerin işçi konseyleri kurulması gerekir fikirini sömürerek, "bu konseyleri partiye siz çevirecek-siniz" yollu örgütsüzlük yayıyor. Bu sallantılı ve kaypak derginin daha birçok tutarsızlığı var. Örneğin:

> "Sosyalizmin bir iktisadi sistem olarak Türkiye'de kurulup kurulamayacağı sorusuna gelince, bu girişim ulusal çerçevede kaldığı sürece başarıya ulaşamaz. Sosyalizm, sınıf ayrılıklarının ve çelişkilerinin, bu ayrılıklar ve çelişkiler temelinde yükselen sınıfsal ve toplumsal kurumların sönümlenmiş olduğu bir sistemdir." (*Sınıf Bilinci*, sayı 1, s.20)

Lenin, *Proletarya ve Köylülük*'te sosyalizmi ölen kapitalist hücrelerle yaşayan ve doğan komünizmin kavga odağı olduğu bir ara aşama diye tanımlar. Sosyalizmi "sınıfsız bir toplum" diye sunmak ya ondan hiçbir şey anlamamak ya da bilinçli ihanettir. Sınıfsız toplum komünizmdir. Tek ülkede komünizm olmaz savı doğrudur ama sosyalizm olmaz denirse saçma olur.

Troçkizm bir ihanet çizgisidir. Stalin'in ideolojik yanlışlarına, Stalin histerisiyle dolu sağ bir tepkidir. Nitekim örneğin sol konuşarak İşçileri alıp legal birlik toplantılarına götürmeye çalışıyorlar. Böylece TBKP'ye yardakçılık yapıyorlar.

İşçinin kızıl birliğini burjuvaziyle ve onunla akraba bütün yanlış ve zararlı görüşlerle mücadele içinde TKP'miz sağlayacaktır.

Haydi ileri işçiler TKP'ye!

Mustafa Kaplan

Örgütlenmede ana halka:

Merkez organı çalışmaların belkemiği yap

Parti örgütlerinin merkez organı çoğaltma (illegal basım değil, her birimin eline geçen sayıyı çoğaltması) ve dağıtmasında büyük bir yetersizlik vardır. Oysa her parti biriminin merkez organı çoğaltmasının ve postayla değil, *elden dağıtmasının,* merkez organı tüm parti çalışmalarının belkemiği yapma ilkesi ile olan bağı açıktır. Parti örgütlerimizde bu konudaki anlayışı düzeltme yönünde aktif çalışma gerekir.

Nurten Keskin

Son toplantısında Merkez Komitemizin de saptadığı gibi, geçtiğimiz dönemde örgüt çalışmalarımızda genel bir ilerleme oldu, kalıcı kazanımlar ve başarılar elde edildi. Bununla birlikte, örgütlerimizde (bazı örgütler hariç) gazete temelinde örgütlenme, gazeteyi çalışmaların belkemiği yapma anlayışında bir kayma da oldu.

Gazetenin örgütlenmeye ne ölçüde temel olduğu, birkaç somut göstergeyle hemen kendini ortaya koyar. Bunların en başında da çoğaltılan ve elden dağıtılan *İşçinin Sesi* sayısı gelir. Merkez Komitemiz bu konuda şu açıklamayı yaptı:

"Parti örgütlerinin merkez organı çoğaltma (illegal basım değil, her birimin eline geçen sayıyı çoğaltması) ve dağıtmasında büyük bir yetersizlik vardır. Oysa her parti biriminin merkez organı çoğaltmasının ve postayla değil, *elden dağıtmasının,* merkez organı tüm parti çalışmalarının belkemiği yapma ilkesi ile olan bağı açıktır. Parti örgütlerimizde bu konudaki anlayışı düzeltme yönünde aktif çalışma gerekir.

"Sorun teknik olanaksızlık değildir. Asıl olarak görevin önemini kavramama sorunudur. Bu konuda parti içinde biriken deneyimin örgütler arasında aktarımı da eksik kalmıştır.

"Merkez organın yeterince çoğaltılıp kullanılmaması, tüm parti çalışmalarının belkemiği yapılamaması, son tahlilde merkez organdan ve illegal ve özgür komünist partisi anlayışından korkmakla eş anlamlıdır. Aynı korku, bazı alanlarda oldukça yaygın olan hücre ve komite kurmama, çalışmaları tekli ilişkilerle sürdürme eğiliminde de yansımaktadır. Bunun ise Türkiye'de yaygınlaşan legalizmin üzerimizdeki bir etkisi olduğunu, bu nedenle her örgüt biriminin çoğaltma yapmasının bugün parti için yaşamsal önem taşıdığını görmeliyiz." (*İşçinin Sesi,* sayı:389)

Görüldüğü gibi, bugün tüm Türkiye örgütlerimizin önünde duran en önemli görevlerden biri, merkez organı çoğaltmak ve elden dağıtmaktır. Bunu yapmadan düzgün bir komünist çalışma yürütülemez. Merkez organ temelinde çalışmayan, onun dağıtım ağı çevresinde örgütlenmeyen bir örgüt, adı ne olursa olsun, oturmuş bir komünist örgüt henüz değildir.

Merkez organ, illegal bir komünist partisinin omurgasıdır. İnsanın omurgasını çıkardığınızda ne olursa, merkez organı komünist çalışmadan çıkardığınızda da aynısı olur. Öyle örgütler, en küçük bir esintide çöküverirler, ya da esen yelin sürüklediği yöne giderler. Bunu biliyorsak, merkez organı çalışmasının omurgası yapmayan örgütü, oturmuş bir komünist örgüt saymamalıyız.

Anlamlı bir komünist örgütlenmeden konuşuyorsak, örgüt yaratmaya çalışan bir yoldaşın atacağı ilk adım, eline geçen gazeteyi çoğaltmak ve elden dağıtmaktır. Örgüt kurmayı düşünmeye başlama noktası budur. Kurulmuşu geliştirmenin yolu da budur. Daha fazla çoğaltma ve daha fazla dağıtım. Bunu, gazete temelinde eğitim ve militan eylemle de birlikte düşündüğümüz zaman yıkılmaz kalelerden konuşuyoruz demektir.

Gazeteyi çoğaltmanın, daha fazla dağıtım ve daha yaygın örgüt ağının yanı sıra, daha sayısız yararları vardır. En başta, herşeyi merkezden bekleme anlayışını kıran, kendine yeterli ve ayrıca merkezi sürekli besleyen yerel örgütler olma doğrultusunda önemli bir adımdır. Merkezden yeterli sayıda gazete gelmedi diye gazete dağıtımını yükseltmeyen bir komünist, merkezden hiç gazete gelemese ne yapacak? O durumda komünistliği bir yerlere mi devredecek? Komünizme inançlı iyi bir kadro, o durumlarda da, eski sayıları bile olsa çoğaltıp dağıtarak yine gazete ve onun ideolojisi çevresinde örgüt yaratmaya çalışır. Hiçbir şey bulamazsa kendisi yazar dağıtır.

Öte yandan, gazeteyi çoğaltma ve giderek daha iyi teknikler, daha mükemmel yöntemlerle çoğaltma, bunu yapan örgütü çok ilerletir. Çoğaltma işinin kendisi başlı başına bir örgütlenmedir. Çoğaltma tekniğini elde etme, masrafları karşılayacak parayı bulma, çoğaltma yerini ayarlama, çoğaltacak kişiyi saptama vb. bir sürü yanıyla başlı başına bir örgütlenmedir.

Çoğaltma tekniği, başlangıçta, örneğin bir arkadaşımızın çalıştığı dükkanda duran fotokopi makinası olabilir. Hatta hiç böyle olanaklar yoksa, daktiloyla bile yapılabilir. Çoğaltma anlayışı ve isteği olduktan sonra, başlangıç için kağıtların arasına karbon kağıdı yerleştirerek elle yazılması bile kabul edilebilir. Ama en iyisi, zamanla kendi makinamızı (fotokopi, teksir vb.) kurup kendi bağımsız çarkımızı döndürmektir. Makina kullanmanın ya da elde etmenin de çeşitli *devrimci, yaratıcı* yolları bulunabilir. Bütün bu konularda gerekli olan parayı yığın çalışmasıyla, bağışlarla bulmak olanaklıdır. Partimizin ilk matbaasının bir özveri taarruzu sonrasında kurulduğunu unutmayalım. Para bulmanın ayrıca binbir *yaratıcı* yolu vardır.

MK açıklamasında da belirtildiği gibi, önümüzdeki dönemin çalışmasında yaşamsal önem taşıyan dört noktadan ikisi ideolojik çalışma ve yayın çalışmasıdır. Merkez organı çoğaltma ve elden dağıtmanın bu görevlerle de çok somut ve yakın bağı vardır.

Gazeteyi çoğaltmanın gerekliliği ve yararları konusunda Lenin'in söyledikleri de çok öğreticidir. Lenin şöyle diyor:

"Salt teknik olarak gazeteyi çoğaltma ve düzenli dağıtma görevi, ... tüm Rusya çapındaki çalışmada kendi ayrıntılı işlevlerini düzenli olarak yerine getirme alışkanlığı kazanan ve çeşitli devrimci eylemlerin örgütlenmesinde güçlerini sınayan bir yerel temsilciler ağı gerektirecektir. Bu temsilciler ağı tam da ihtiyacımız olan örgütlenme türünün iskeletini oluşturacaktır: Tüm ülkeyi kucaklayabilecek kadar büyük, kesin ve ayrıntılı bir işbölümünü yaşama geçirecek kadar geniş ve çok yönlü, her durumda, her türlü 'ani dönüşler'de ve her almaşık karşısında *kendi* işini ardıcıl yürütebilecek kadar iyi yetişmiş, bir yandan, düşman tüm güçlerini bir noktada topladığı zaman, kendinden daha güçlü bir düşmana karşı açık savaştan kaçınabilecek ve ama öte yandan düşmanın acemiliklerinden yararlanabilecek ve onun en az beklediği zaman ve yerde ona saldırıya geçebilecek kadar esnek..." (Lenin, "Nereden Başlamalı", *Toplu Yapıtlar,* İng. basım, c.5, s.23)

Gazete temelinde örgütlenme demek, gazetenin dağıtım ağı etrafında örgütlenme demektir. O halde, komünist partisinin merkez organı temel olarak elden dağıtılmalıdır. Postalama ancak yan, ek bir yöntem olarak kullanılmalıdır.

Gazete sattığımız her kişi ile mutlaka ilişkiyi sürdürmeli, uzun vadede bu ilişkiyi örgüt ilişkisine dönüştürmeliyiz. Gazeteyi alıp, görüşlerini benimseyen herkes aynı şeyi yaptığı zaman, denize taş atınca çevresinde oluşan halkalar gibi sürekli genişleyen bir dağıtım ağı, dolayısıyla sürekli genişleyen bir örgüt ağı doğacaktır. Ama bu, ancak merkez organ yeterli sayıda çoğaltılır ve dağıtımı elden yapılırsa başarılabilir.

Merkez organa ve örgüt çalışmasına düzgün yaklaşımın bir başka ölçütü de, parasının düzgün toplanıp, gitmesi gereken yere düzgün iletilmesidir. Merkez organın bütün partinin kollektif malı olması gerektiği bu alanda da unutulmamalıdır. Her üye tek tek bu konuda taşıdığı sorumluluğu yerine getirmelidir.

Tek bir gazetenin bile parası savsaklanmamalıdır. Parasız dağıtım ya da parayı almayı savsaklamalar dağıtan açısından da, dağıtılan açısından da yanlış eğilimleri besler. Komünist partisi ve onun merkez organı halkın malıdır ama halka bedava dağıtılır anlamına gelmez. Tam tersine gazeteyi yaşatacak olan halkın desteğidir. Parasız dağıtım bu anlayışın yerleşmesine ters etki yapar. Komünist partisinin, halktan başka bir kaynağı olan bir yardım örgütü vb. gibi görülmesine neden olur.

Merkez organı çoğaltma ve elden dağıtmada sözünü ettiğimiz bu aksayan yanlar, hele bizim örgütümüz için örgüt çalışmasına yaklaşımda çok ciddi zaaflardır. Bizim örgütümüz gazete temelinde örgütlenme ve yapılması gereken iş için olanak yaratma anlayışıyla yoğrulmuştur. Demek ki, söz konusu zaafların kökü bu düzeyde değildir. MK açıklamasında da belirtildiği gibi, legalist etkilenmelerde vb.dir. Öyleyse sorunu çok daha çabuk ve köklü bir tedaviye almalıyız. Bu zaafları düzeltmeden, önümüzdeki dönemin gerektirdiği zorlu görevleri de yerine getiremeyiz.

Eksiklerimizi, yanlışlarımızı hızla düzelterek kendimizi yeni döneme hazırlayalım. Ağzından salyalar saçarak Marksizm-Leninizme saldırıya geçen tüm dünya burjuvazisine karşı Marksist-Leninist silahımız, pusulamız merkez organımızla savaşın içine dalmalıyız.

Komünist partisi anlayışı ve parti üyesinin görevlerine ilişkin bazı hatırlatmalar

Normlarımızı harfiy n uygulamam z g rek

Komünist örgütçünün işlevini, neler yapması gerektiğini ele almadan önce komünist partisinin bazı özelliklerine değinmekte yarar vardır.

Komünist partisi, işçi sınıfının öncü bir örgüte olan ihtiyacından doğar ve onun ideolojik, siyasal birliğini sağlamak için çalışır. Komünist partisi Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmine bağlı komünistlerin gönüllü birliği, işçi sınıfının ideolojik ve siyasal öncüsü olan bir *sınıf partisidir.*

Lenin, komünist partisine üyelik konusunda Menşeviklerle olan önemli tartışmada, partinin siyasetini, ideolojisini, programını ve tüzüğünü benimsemenin, düzenli kesenek ödemenin üye olmaya yetmeyeceğini, bunlarla birlikte, her parti üyesinin, parti örgütlerinden birinde fiilen çalışması gerektiğini söylüyor.

Komünist partisinin disiplin anlayışına ilişkin de birkaç noktaya değinelim. Komünist partisi içinde gönüllü bir birlik vardır. Ama bu gönüllülüğün beraberinde getirdiği bir zorunluluk da vardır. Zorunluluğu kavrayamamışsak gönüllü birliği de tam anlamıyla kavrayamamışız demektir. Gönüllülük ve zorunluluk aynı madalyonun iki yüzüdür ve düşmanı altetmek isteyen bir örgütte olması gereken demir disiplinin ana çerçevesidir. O halde bizler gönüllülüğü kabul ederken, onun bir parçası olan zorunluluğu da kabul etmeli ve disiplin anlayışımızı bu çerçeveye oturtmalıyız.

Iyi bir komünist, örgütün çıkarlarını herşeyden öne koyarak, alınan kararları çekiştirmeden uygular. Özel sorunlarını, kişisel çıkarlarını örgüt çıkarlarının önüne koymadan çözer. Özel sorunlarının örgüt işlerine yansımamasına dikkat eder.

Parti üyesi her gün kendisine şu soruları sormalıdır: Ben bugün örgütüm için ne yaptım? Örgütümü geliştirmek ve güçlendirmek için daha neler yapabilirim?

Komünist kadro, işlerin üstüne inatçı ve bilinçli bir şekilde gitmelidir. Sorunların çözümünü de ancak bu şekilde bulabilir.

Komünist partisi, yoldaşça güvene dayalı, eleştiri-özeleştiri temelinde çalışır. Komünistin eleştirilmekten, özeleştiri yapmaktan kaybedeceği hiçbir şey yok, kazanacağı çok şey vardır.

Birbirine sımsıkı kenetlenmiş, demirden bir birliği sağlamak istiyorsak, bunları uygulamak zorundayız.

Tek silah parti !
Tek yol devrim!

Tuncel Marşçı, Paris

İllegal olmakla yığınsallaşmak arasında belli bir çelişki vardır ama bunun çözümü de vardır

Yığınsallaşmak için l galizm ger kmez

Legal olanaklardan yararlanmayla legalite aynı şeyler değildir. Komünist partisi legal olanaklardan illegal partiyi güçlendirdiği ölçüde ve sürece yararlanır.

Yavuz Savaşçı

Burjuva üstyapı kurumları işçi sınıfı ve emekçiler arasında saygınlığını hızla yitirmektedir. İşçi sınıfının yasaları delik deşik eden eylemlerine "pasif direniş" adı verilmektedir. Görüşleri yanlış da olsa, yine yasaları delen çok sayıda dergi ve gazete çıkmaktadır. Başka örnekler de verilebilir.

Bugün Türkiye'de devrimci durum yoktur ama burjuva legalitesinde zaten açılmış bu gedikleri daha da büyütmenin ve zaten aktifleşmiş yığınları daha geniş ve örgütlü harekete geçirmenin olanakları vardır. Ülke içi koşullar devrimci mücadele için elverişliyken, dünyayı saran karşı-devrim dalgası devrimci mücadeleyi güçleştirecektir. Bu dönemde nasıl çalışmamız gerektiği Merkez Komitesi'nin durum değerlendirilmesinde açıklandı. Biz bu yazımızda komünistler için illegal, legal çalışma ve yığınları kazanma sorununu ele alacağız.

İllegalite tercih sorunu değildir

Marksizm-Leninizmi rehber edinmiş gerçek bir komünist partisi, sömürü düzeni kapitalizmi devrimle yıkıp, yerine toplumu komünizme götürecek proletarya diktatörlüğünü, sosyalist demokrasiyi kurmayı amaçlar.

Devrim burjuva devletini, düzenini tüm aygıt ve işleyişleriyle yıkmayı içerir. Burjuvazi düzenini yıkacak bir partiye gerçek özgürlük hiçbir zaman vermez. Kendi erkini yasalarla garanti altına almıştır. Bu erke saldıran partileri ya yasaklamış, illegal (yasadışı) saymıştır, ya da tehlikeli addetmediği durumlarda göstermelik olarak "özgür" bırakmıştır.

Komünist partisi devrim hedefinden ve bu hedefle tutarlı bir çalışma biçiminden vazgeçmediği sürece, burjuva yasaları çerçevesinde özde her zaman illegaldir. Burjuvazi kendi egemenliğinden çok emin olduğu dönemlerde kendi meşruluğunu güçlendirmek, devrimci partiyi legal alanda boğmak için ona izin verebilir. Ama devrimci parti güçlenme, devrimci mücadele yükselme eğilimi gösterdiği anda onu tekrar illegale itmenin garantisini de yasalarla elinde tutar.

Özellikle devrime yakın kapitalist ülkelerde illegalite komünist partisinin önüne bir zorunluluk olarak gelir.

Şunu da biliyoruz ki, dünyada, burjuva düzeninde legalite kazanmış devrimci partiler ya bir süre sonra legalizm hastalığına tutulup devrim hedefini terketmişlerdir, ya da bu hastalığın etkisiyle, Şili'de olduğu gibi bir çuval inciri berbat etmişlerdir. Bugüne kadar komünist hareket başka türlü örneğini yaşamamıştır.

Komünist partisi illegal olan amacına ulaşabilmek için işçi sınıfının ve emekçilerin aktif çoğunluğunun gönlünü kazanmak zorundadır. Ancak, burjuva legalitesini en azından gözden düşürmeden, yığınların gönlünü kazanmak olanaklı değildir. Burjuva legalitesi gözden düşürülüp, giderek parçalandıkça onun yerine, yığınlarla birlikte yığınların gözünde meşruluk taşıyan alternatif organların yaratılması gerekiyor.

Buraya kadar söylediklerimizden şöyle bir durum çıkıyor: Burjuva legalitesi gözden düştüğü ölçüde komünist partisi legalleşebilir ve yığınsallaşabilir. Ama burjuva legalitesini gözden düşürmek için partinin yığınsallaşması gereklidir. Oysa, komünist partisinin yalnızca illegal çalışmayla geniş yığınlara ulaşması olanaklı değildir. Böyle bir çalışmayla parti devrimciliğini korusa da yığınlara ulaşması çok güçtür.

Komünist partisi önündeki çelişkili durumu devrimci mücadeleyle çözer. Devrimci durum koşullarında burjuvazinin legalitesini delip geçmek, parçalamak zaten kolaydır. Ama komünist partisi devrimci durumun olmadığı ortamda da bir yandan legal olanakları yığınlara ulaşmak için birer platform olarak kullanırken, öte yandan burjuva legalitesini her fırsatta yıpratmak için devrimci örgütlenmeler ve eylemler yapmak zorundadır. Yani, parti illegal çalışmayı temel alıp legal olanaklardan da yararlanarak yığınları kazanmayı hedefler.

Legal olanaklardan yararlanmak

Legal olanaklardan yararlanmayla legalite aynı şeyler değildir. Komünist partisi legal olanaklardan illegal partiyi güçlendirdiği ölçüde ve sürece yararlanır. Bir başka deyişle legal olanaklardan yararlanmak bir amaç değil, bir araçtır.

Legal olanaklar komünist partisine toplumun her alanında örgütlenme fırsatını yaratır. Bu olanaklar her alanda yapılan illegal çalışmayı, belli ölçüde perdeleme işlevi de görür, devrimci legalitenin filizlenmesi için elverişli koşullar oluşturur.

Legal olanaklardan yararlanmanın önemi ve sınırları da sınıf savaşımının geçtiği döneme göre değişir.

Gericilik döneminde legal olanaklar sınırlıdır ve kullanımı zordur. Bu dönemde illegal çalışma her zamandan daha önemlidir.

Devrimci durumda burjuva legalitesi zaten gözden düşer, filizlenmekte olan devrimci legalite meşrulaşmaya başlar. Bu dönemde legal olanaklar, yığınların gözü burjuva legalitesinde olduğu sürece ve yalnızca o ölçüde kullanılır. Burjuva legalitesinin gözden düştüğü alanlarda ve durumlarda, burjuva legalitesini reddetmek, yerine devrimci legalitenin yeni yeni filizlerini koymak gerekir.

İki durum arasında ise, legal olanaklar *yığınların psikolojisine uygun* olarak değişik düzeylerde kullanılır.

Komünistler açısından legal olanaklardan yararlanmanın bazı sorunları ve tehlikeleri de vardır. En başta, illegal içeriği, legal biçim altında getirmek çoğu zaman tam olanaklı değildir. Burada dikkat edilecek nokta, biçimi legal olanaklara göre ayarlarken, devrimci içeriği bozmamaktır.

İkinci tehlike kadroların gerilemesidir. Legal odaklarda çalışan partililer burjuva legalitesinin basıncını en çok ve sürekli üzerlerinde hisseden kadrolardır. Bu basıncı azaltmak için, bilinçli ya da bilinçsiz olarak illegal örgütle ve dolu dizgin devrimci siyasetle bağı zayıflatarak azaltmaya çalışırlar. Lenin'in deyimiyle "topun ağzındaki" bu kadrolar yetişkin partililerden seçilmeli, partiyle bağların gerilemesine izin verilmemelidir. Bunun için illegal parti örgütü legal alanı yakından denetlemeli, ideolojik ve siyasal eğitime önem verilmelidir.

Buraya kadar iki önemli konuya değindik. Birincisi, devrimi yapabilmek, yığınların aktif örgütlü çoğunluğunun desteğini kazanmaya, yani onların gözünde meşrulaşmaya bağlıdır. İkincisi, bu yığınlara ulaşabilmek, burjuva legalitesini gözden düşürmek ve parçalamak için yığınların psikolojisini dikkate alan bir biçimde legal olanaklardan yararlanmamız gerekir. Şimdi üçüncü noktaya gelirsek, bu da şöyle özetlenebilir: Devrimci kalıp, yığınsal bir parti yaratmalıyız.

Yığınsal partiden *o günün* somut koşullarında, ülkedeki siyasal gelişmeleri etkileyebilecek ve ülke çapında örgütlenmiş bir partiyi anlamalıyız. Tabii partinin yığınlar arasındaki etkinliğiyle partinin üye sayısı farklı şeylerdir. Ancak küçük bir partinin, ideolojisi, siyaseti ne kadar doğru olursa olsun yığınları etkilemesi zordur. Partinin üye sayısıyla etkilediği yığın arasında uzun dönemde doğru bir orantı vardır.

Burada belirtmemiz gereken bir başka nokta da, yığınları kazanmanın, onların *psikolojisini* dikkate alan bir çalışmayla olanaklı olduğudur. Sınıf psikolojisi yaşanılan deneylerin bilince yansımasıdır. Yaşam koşullarını anlatır. İdeolojik (teorik) bilinç ise dış dünyanın dolaylı ama sistemli yansımasıdır. Yığınsal haberleşme araçlarını kullanan burjuvazinin yoğun ideolojik ve siyasal baskısı altında oluştuğu için sınıf psikolojisi zaman zaman sınıfın gerçek çıkarlarıyla çelişebilir.

Komünist partisi sınıf ideolojisini sınıfa taşıyarak, işçilerin çıkarlarını doğru algılamalarını sağlayarak, ekonomik ve toplumsal yapıyı tarihsel gelişmenin istediği yönde değiştirmeye öncülük eder. Ama ideolojik bilinci yükseltirken parti, sınıf psikolojisini mutlaka dikkate almalıdır.

Bugün nasıl bir çalışma?

Geçtiğimiz günlerde toplanan Merkez Komitesi, dünyamızın ve Türkiye'nin nesnel durumunu da şöyle açıkladı:

"Ülke içinde durum çok gergindir. Türkiye'nin zaten bıçak üzerinde duran istikrarı bu kaynamalar içinde hızla bozulmaktadır...

"Dünya çapında ve Türkiye'de girilmekte olan *yıpratma savaşından* komünizm için en zor olan günde bile partimizin kat kat güçlenerek çıkma şansı vardır...

"Yalnız bu gelişme ancak ideolojide Marksizmi en ortodoks biçimde savunarak ve geliştirerek, siyasette, günlük pratik çalışmalarda yaşamın istediği esnekliği ortaya koyarak, şablonların ötesinde aktif bir çalışma geliştirerek, yığınların psikolojisini dikkate alarak sağlanabilir.

"Esneklik, yöntemlere ilişkin bir esnekliktir. Mücadelenin taktiklerle ilişkili yönüdür...

"Yıpratma savaşı devrimci, atılımlı, saldırgan bir çalışma ister." (*İşçinin Sesi* sayı:389)

Bugün Türkiye'de yığınların psikolojisi burjuva legalitesini parçalamaya yönelmiştir. Bu nedenle, biz de legal olanaklardan, burjuva düzenine zarar vermek, legalitesini hepten gözden düşürmek, legal deliklerini daha da genişletmek amacıyla yırtıcı bir biçimde yararlanmalıyız.

Merkez Komitesi, legal örgütler eliyle yürütülen demokratik yığın çalışmasında komünistlerin dört ana görevini şöyle belirledi:

"a. Kendi görev alanında, kendi konuları içinde burjuva legalitesinin sınırlarını zorlayan çarpıcı bir yayın politikası yürütmek,

"b. Demokratik istemleri devrim için mücadeleye bağlayan bir ajitasyon temelinde, militan *eylem örgütü* olmak,

"c. Aydınlar ve küçük burjuvazinin kabul sınırlarında sıkışmayan, örgütün işçi tabanı içinde *komünist fikirleri öğreten bir eğitim* yürütmek,

"d. Legal örgütlerin içine *komünist partisini döşeyen* bir örgütlenme çalışması yürütmektir." (*İşçinin Sesi*, sayı:389)

Legal alan çalışmasını illegal partinin bayrağını yükseltmek için yapacağız. Yığınların gönlünü kazanacağız, burjuva legalitesini parçalayarak devrimin önünü açacağız.

Romanya karşı-devrimi sol hareketin ideolojik yetersizliğini, dünyadaki ciddi değişiklikleri kavramakta ne denli aciz olduğunu bir kez daha açığa çıkardı

TÜRKİYE SOLU ROMANYA OLAYLARINDA NE TUTUM ALDI?

Karşı-devrime destek d vrime köst kt r

Türkiye işçi sınıfının ve Kürt halkının kurtuluşu için mücadele eden komünistlerin, devrimcilerin görevi, gelişen karşı-devrime sıkı hazırlıklı bir *yıpratma savaşı* ile karşılık vermek, sosyalizmin en ufak bir kazanımını bile karşı-devrim karşısında *ikircimsiz* savunmaktır.

Mercan Köklü

Romanya'da karşı-devrim konusu, Türkiye solu için turnusol kağıdı oldu. Sol hareketlerden bir Dev Sol doğru tutum aldı. İstanbul'da Romanya'yla ilgili olarak düzenlenen bir forumda karşı-devrime karşı çıktı. Yine, "Romanya Gerçeği ve sosyalist ülkelerdeki gelişmeler" konulu panelde, şu görüş getirildi:

"Romanya'da Çavuşesku ile karşı-devrimciler arasındaki mücadelede bizim tercihimiz Çavuşesku'dur. Kuşkusuz Çavuşesku'nun geçmişte sosyalizm adına hataları ve zaafları vardır. Fakat burjuva taleplerine yönelen güçlere karşı göstermiş olduğu tavır sosyalizm adına savunulması gereken tavırdır. Onun bu onurlu tavrına sahip çıkıyoruz." (Aktaran *Yeni Çözüm*, Şubat 1990)

Bunun dışında, bir-iki derginin (*Toplumsal Kurtuluş, Sorun*) ötesinde karşı-devrimin adını koyan bile olmadı. Öteki sol akımlar, Romanya konusundaki tutumlarıyla, ya derin ideolojik yetersizliklerini ve dünya konjonktüründeki ciddi değişiklikleri kavramaktan ne kadar aciz olduklarını, ya da kendi karşı-devrimciliklerini sergilediler. SP'nin toplantısında ise her kafadan ayrı bir ses çıktığı görüldü. Şimdi, karşı-devrimin destekçilerinden kısaca söz edelim.

Karşı-devrime destekçiler

Romanya karşı-devriminin baş destekçisinin bir başka karşı-devrimci örgüt olan TBKP olması tesadüf değildi. TBKP, karşı-devrimi forumlarla vb. selamlayıp, "demokrasiye(!) zorlu geçiş" olarak adlandırdı. "Demokrasiye geçiş umudu" olarak gösterdiği yeni yönetimi desteklediğini de kimseden saklamadı. (*Adımlar*, sayı:27) TBKP yöneticisi Zülfü Dicleli, yıkılan devlet ve rejimin, sosyalizm olmadığını ileri sürerek, başa gelen özel mülkiyetçi, Marks-Lenin düşmanı Ulusal Selamet Cephesi'ni korumaya çalıştı. (*Tempo*, 7-13 Ocak 1990)

Dünya karşı-devrimine Gorbaçofçu kanaldan destek veren bu aşağılık tutumda TBKP yalnız değildi. *Görüş*, onun görüşsüzlüğünü yansıtan *İşçi Gündemi*, biraz utangaçça, ama aynı telden çaldılar.

Görüş genel yayın yönetmeni Çağatay Anadol, son gelişmeler öncesinde Romanya'da işçi sınıfının iktidarda olmadığını, bu nedenle "olan bitene karşı-devrim diyemeyeceklerini", olanın bir halk ayaklanması olduğunu söyledi. (*Nokta*, 14 Ocak 1990) Anadol, karşı-devrim olmadığını belirttiği Romanya'nın kapitalizme geri dönmeyeceğine "garanti" veremeyeceğini de ekliyor.

İyice Marksizmin dışına düşmüş *Görüş* yönetmeninin mantığını izlersek, halk ayaklanmasıyla, işçi sınıfının içinde "olmadığı" eski erkin sınıfsal yapısının iyiye doğru değişmiş olması gerekir. Ancak, veriler dolu dizgin kapitalizme geri dönülmekte olduğunu gösteriyor. Yönetimin "yanlışları" ne olursa olsun, objektif olarak sosyalist olan Romanya'da buna tek bir ad verilebilir: Karşı-devrim. *Görüş*, bunu söyleyemiyor, çünkü o zaman karşı-devrimin ardındaki güçleri, Gorbaçof yönetimi dahil açıklamak zorunda kalır. Bu ise, onun, TBKP'nin dolduramadığı pabucu doldurmaya yönelik "hassas denge" siyasetini zedeleyebilir.

İşçi Gündemi de, RKP'nin bir değişim "sürecinin altında kalarak ezildiğini" yazıyor, o kadar. (Şubat 1990) Ağzında geveleyeceğine, Doğu Avrupa'daki "değişim"in *ne yönde* olduğunu söylese ya!

Görüşsüzlük beter birşey ama, yanlış görüşleri insanın dudağını "uçuklatan"(!) yalanlarla bezeyip "militanca"(!) savunmak daha da beterdir. *Yöneliş* adlı yayın bunu yapıyor.

Yöneliş'e göre, Romanya'da olan kesinlikle karşı-devrim değil, örgütlü olmayan, kendiliğinden bir "Aralık ayaklanması"! (*Yöneliş*, Mart 1990) Ayaklanmanın(!) içinde, "sosyalist değerleri yıkmaya çalışan karşı-devrimciler" de, Çavuşesku'nun partiden attığı, ama "sosyalist değerlerden yana(!) tavır koyan ordunun desteğini" alan "komünistler"(!) de var.

Derginin yeni yönetimi tanıtışı ibret vericidir: Buna göre, "komünistler", Çavuşesku sonrasında ortaya çıkan siyasal çekişmede "konumlarını geliştirerek, yönetimde ağır bastılar ve hareketin kapitalizmin restorasyonu doğrultusunda ilerlemesine *engel(!)* oldular... Güçler dengesi nedeniyle Cephe içinde karşı-devrimci burjuva unsurlar da yer almakla birlikte iktidar ağırlıklı olarak sosyalizmi savunan güçlerde..." idi. Dergiye göre, devlet başkanı ilan edilen İliescu "1930'lu yılların burjuva demokrasisine dönülmeyeceğini" söylemiş, işçi sınıfı ve gençliğin, İliescu'ya verdiği(!) açık destek, Romanya'da varolan sosyalizmin sağlam dayanaklarının olduğunu gösterirmiş. (*agy*)

Bu yalanlar mide kaldırıyor. Romanya'da ayaklanma olmadığını, önceden örgütlü, uluslararası eşgüdümlü, Gorbaçof'un başını çektiği karşı-devrimci bir darbenin gerçekleştiğini sağır sultan bile öğrendi. Ayrıca, *Yöneliş*'in "komünistleri" RKP'yi yasakladılar. Hem de kararı İliescu okudu. Cumhuriyetin "sosyalist" niteliğini yırtıp attılar, Lenin heykellerini yıktırdılar. Özel mülkiyet kararnamelerini birbiri ardına yürürlüğe soktular, kollektif tarımı yerle bir ettiler. Üstelik, katillikleri ayyuka çıktı!

Gorbaçofçu bu melanet çetesi, *Yöneliş*'in ileri sürdüğü gibi, "sosyalizm yolunda daha da güçlü bir biçimde yürümeyi" değil kapitalist restorasyonu savunuyor, uyguluyor. "Kapitalizmin restorasyonunu isteyen karşı-devrimci burjuva güçlerle" iktidarı paylaşmasının nesnel temeli budur. Bir de, katıksız burjuva erki isteyen bu Batıcıların kendilerini temizlemesini, erki paylaşma yoluyla önlemeye çabalıyorlar. Kendilerini temize çıkartabilmek için de "işçi sınıfı tutucu bir güçtür, biz komünist olduğumuz için burada değiliz, pazar ekonomisine geçeceğiz" (Brucan) diyorlar, ya da başbakan Petre Roman'ın ağzından, "bizi komünistlikle suçluyorlar, oysa hükümetimizin uygulamaları komünizme terstir, komünizm ölmüştür" diye ağlaşıyorlar.

İşçi sınıfının bu karşı-devrimcilere "destek" mi, kapitalizme köstek mi olmaya çalıştığı, gösterilerde bağırdığı kapitalizm düşmanı sloganlardan, intihara zorladığı Gorbaçofçu hainlerden, dilini kestiği Batıcılardan vb. belli değil mi? Daha da göreceğiz!

Yöneliş'in yalan üreten, "komşu"lardan taşıma aklıyla Türkiye devrimine yönelinmez. Başka yerlere gidilir.

Bir de, kendisinden ayrılan ne idüğü belirli bir gurubun, "Çavuşesku sosyalizmini savunuyor" diye suçladığı *Hedef* çizgisi var. Biz, *Hedef*'in elimizdeki sayılarında Romanya karşı-devrimine karşı çıkan bir tutuma rastlamadık. Şubat 1990 sayısında, "yanlışların yıkılması iyidir, Doğu Avrupa'da olanlar bir yanıyla olumludur,... bizi ilgilendiren yıkılanın yerine konulacak olandır" gibi içi boş sözler ediliyor. Çökenin koca sosyalist sistem olduğu, bunun ana sorumlusunun onyılların oportünizmi, ama şimdiki uygulayıcısının da emperyalizmle işbirliği yapan karşı-devrimci Gorbaçof çizgisi olduğu, gelenin ise kapitalist restorasyon yani karşı-devrim olduğu nedense söylenmemiş.

Hedef'in suya sabuna değmeyen yaklaşımı, Romanya'ya bakışında daha belirgin. Örneğin, " 'Çavuşesku'nun devrilmesi iyi olmuştur' diyoruz" derken, "meşru yollardan" (yani ADC'deki gibi bir saray darbesiyle falan) düşürülüp yargılansaydı iyi olurdu, diye teknik bir eleştiri yapıyor. Ne hikmetse(!), Çavuşesku yönetimini deviren katil komplocuların kimliğini, Gorbaçof yönetiminin oynadığı rolü açıklayamıyor. Öyle kalsa iyi, olanların karşı-devrim olup olmadığını da "kendinize sorun" diyerek okuyuculara havale ediyor. Ama, böyle yaparak, karşı-devrime destek vermiş olmaktan kurtulamıyor.

Devrimci harekete köstekçiler

Romanya karşı-devriminin destekçileri neyse de, devrimci hareketin köstekçileri önemli bir sorundur. Bunlar içinde en militan "sürrealist" olanı *Özgürlük Dünyası*'dır.

Özgürlük Dünyası'nın Ocak 1990 sayısında, "Doğu Avrupa'da neler oluyor" başlıklı bir yazıda, Doğu Avrupa'daki ülkelerin Batı'nın "ekonomik ve siyasal rejimlerine geçiş yaşadıkları" belirtiliyor ve "proletarya dışında her türlü ideolojik siyasal akımın örgütlenebildiği, parlamentoya girebildiği" vb. bir ortamdan söz ediliyor. Bu "ihtilal"in adının karşı-devrim olarak konacağını, Romanya'ya da böyle yaklaşılacağını sanıyorsanız, yanıldınız.

Dergi, Romanya karşı-devrimini, "Romen halkının bendinden boşanmış ayaklanması"(!) olarak tanımlıyor. Ardından, halkın gerici liberallerin peşine takıldığını, "proletarya ve emekçiler açısından tam bir ideolojik politik çarpıklık durumu oluştuğunu,... ayağa kalkan emekçilerin kendi çıkarları doğrultusunda davranmadıklarını,... USC adlı burjuva örgüt tarafından sosyalizme karşı yönlendirilip kanalize edildiklerini" yazıyor.

Buradan, "halk" ayaklanmasının(!) karşı-devrimcileştiğini söyleyecek sanıyorsunuz. Yaşamın olağan verilerini bile yanyana getirmekten aciz mantığıyla, kantarın topuzunu iyice şaşırıyor ve *karşı-devrimde* Marksistlerin ve devrimcilerin görevlerini sayıyor:

"Marksistlerin ve devrimcilerin Romanya'da ya da Romanya ile ilgili *yapmaları gereken* tek şey vardı: Birinden birini desteklemek değil, Çavuşesku diktatörlüğüne karşı eylem ve ayaklanmaya sosyalist ya da en azından devrimci demokratik bir yön kazandırmak, bunun için ayaklanmanın içinde ve önünde yer almak, onun anti-komünist, liberal gerici bir yön tutmasını önleyerek, Romanya'nın ileriye atılımının önünü açacak bir içerik ve yön kazanmasını *sağlamak*... Marksistler,.. Romanya'da *sosyalist devrimin yolunu açmaya* çalışmalıdırlar." (abç)

Pes doğrusu! Küçük burjuva devrimcisi, Marksizme yabancı bu mantıkla, olsa olsa devrimci harekete köstek olur.

Yeni Demokrasi'nin Ocak-Şubat 1990 sayısında çelişkili yazılar var. Başyazıda, Romanya'da olan "halk devrimi" değil, Sovyetler'ce tezgahlanan bir "darbe"dir deniliyor. Bir başka yazıda,

Gorbaçofçu karşı-devrimciler, RKP'yi yasaklayıp, Lenin heykelini yıktırdılar, özel mülkiyete geçtiler.

Doğu Avrupa'da "yüzbinlerin, milyonların siyasi taleplerle sokağa dökülmeleri ve en son Romanya'da barışçıl gösterilere katliamla cevap veren *iktidara karşı ayaklanmaları*"ndan söz ediliyor. Ana olarak Romanya'yı konu alan bir üçüncü yazıda ise, "olayların niteliği, Gorbaçofçu-Batıcı liberal burjuva askeri darbedir" deniliyor. Darbenin "son derece örgütlü, dışarıdan tezgahlanan" bir girişim olduğu anlatılıyor.

Yeni Demokrasi, karşı-devrimci darbeye karşı çıkmamasının gerekçesi olarak, "çar-drakula çatışmasının ille de taraftarı olmak gerekmez" diyor. Ama, pratikte yaptığı bu bile değildir. Hem darbeye karşı çıkmayıp hem de Çavuşesku yönetimine sayfalar dolusu saldırıda bulunarak, darbeyi haklı çıkarıyor. Objektif olarak "taraftar" oluyor. Bununla da kalmıyor. Aynen ötekiler gibi, Çavuşesku'nun komünistçe, onurla tutum aldığını, karşı-devrimcilerin karşısında sosyalizmi savunduğunu söyleyen ve ona sahip çıkan devrimcilere azgınca saldırıyor. Devrimci harekete en son köstek "katkısı"(!) da budur!

Yakışık almaz

Son olarak, Avrupa'da PKK çizgisinde yayınlanan *Berxwedan*'a değinelim.

Romanya'daki gelişmeleri Avrupa radyo ve televizyonlarından eksiksiz izlediğini düşündüğümüz *Berxwedan,* 31 Aralık 1989 sayısında, karşı-devrimin haberini "Romanya halkı Çavuşesku yönetimini kanlı devirdi" başlığıyla verdi, RKP yönetiminin "güçlü halk muhalefeti(!) sonucu kanlı bir şekilde devrildiğini" yazdı. 15 Ocak 1990 sayısında ise, "halk örgütsüz ve dağınık olduğundan ortama tam bir kaos egemen oldu" sözleriyle, verilerin yorumları pek de desteklemediğini ifade etmek zorunda kaldı.

Berxwedan, Romanya karşı-devriminde Gorbaçof yönetiminin rolünden *hiç* söz etmedi. Bu, doğru bir tutum olmadığı gibi, siyasal yarar da getirmez. Şiddetle yükselen Kürt ulusal hareketinin devrimci örgütlerine yakışan, dünyayı objektif değerlendirmektir.

"Dünyada karşı-devrim ve gericilik dönemine girilmiştir... (Bu karşı-devrim) gelişmekte olan somut bir patlamayı ezmeyi değil, sosyalist ülkelerin ekonomik, toplumsal ve siyasal yapısını değiştirerek, bu ülkelerde daha önce olmuş devrimleri ezmeyi amaçlamaktadır..." ("TKP MK Durum Değerlendirmesi", *İşçinin Sesi*, sayı:389, 19 Şubat 1990)

Türkiye işçi sınıfının ve Kürt halkının kurtuluşu için mücadele eden komünistlerin, devrimcilerin görevi, bu gelişen karşı-devrime sıkı hazırlıklı bir *yıpratma savaşı* ile karşılık vermek, sosyalizmin en ufak bir kazanımını bile karşı-devrim karşısında *ikircimsiz* savunmaktır.

Onyıllar boyu oportünizm tarafından adım adım

Gerilen zemberek boşalıyor

Gelişmeler ivme kazanarak, hızlanarak sürüyor. Zemberek boşalıyor. Ancak, hiç unutmayalım ki, tarihsel olarak bakıldığında, karşı-devrimci zembereğin boşalması, madalyonun öteki yanında, devrimci zembereğin dolması anlamına gelir.

Oportünizmin onyıllar boyu gerdiği zemberek, yeni sosyal demokrasinin eliyle kapitalist restorasyona doğru boşalıyor.

Beş yıl öncesinden bu güne bir bakın. Gorbaçof SBKP genel sekreterliğine getirildi. *Perestroyka*'yı başlattı. Dış siyasette ABD ile *her konuda* "işbirliği ve ortak çaba" içine girildi. Marksizm-Leninizmi reddetmeye yönelik ilk sistemli girişimini 19.Parti Konferansı'nda gerçekleştirdi. Ardından Sovyet sistemi tanınmaz duruma getirildi. Bir süre sonra parti MK plenumu, sosyal demokrat bir programı resmen benimsedi. Şimdi ise, yürütmenin olağanüstü güçlerini eline toplamış olan Gorbaçof, kapitalist restorasyonu hızlandırmak üzere 20 dolayında kararnameyi ilan etmeye hazırlanıyor.

Bir de Doğu Avrupa'ya bakın. Polonya'nın Birleşik İşçi Partisi eliyle kapitalistleştirilme çabası, Macaristan'da partinin kendini likide etmesi, Demokratik Almanya'da Honecker yönetiminin bir saray darbesiyle devrilmesi ve geçenlerde yapılan seçimlerle FAC'nin ADC'yi *ilhakı* yolunda önemli bir köşenin dönülmesi. Macaristan'da geçtiğimiz pazar yapılan seçimlerde, anti-komünist "Hür" Demokratların ve Demokratik Forum'un MSP'yi ağır bir yenilgiye uğratması. Bulgaristan'da BKP'nin komünist adını terketmeyi ve hücre örgütlenmesini kaldırmayı kararlaştırması. Ve tabii ki, en çarpıcı olanı, Romanya'da RKP yönetiminin Sovyetler'in başını çektiği uluslararası eşgüdümlü, işbölümlü bir karşı-devrim tarafından devrilmesi.

Bu gidişle yarın ne olabilir?

SBKP'nin iki, hatta dört parçaya bölüneceği tartışılıyor. SBKP yerine Sovyet Sosyalist Partisi ve SSCB yerine de Sovyet Federasyonu adları ortalıkta dolaşıyor. Batı basını, Gorbaçof'un, çıkaracağı gün meselesi olan yeni kararnamelerle 1 Temmuz'dan hatta 1 Mayıs'tan itibaren Sovyetler'in "kapitalist Rusya" olarak çağırılabileceğini yazıyor. Başbakan Rijkof'un gideceği, şimdiki hükümetin yerine geçen sayılarımızdan birinde kapitalistleşme planının mimarı olduğunu duyurduğumuz Abalkin'in ekibinden bir "süper" hükümetin kurulacağı, tahminlerin ötesinde bir "beklenti"dir.

Sovyetler'le bağlı ama tüm sosyalist sistemin çöküşünü doğrudan ilgilendiren iki önemli kuruluşun, Komekon ve Varşova Paktı'nın çöküşünün de bu yıl içinde tamamlanması beklenebilir. Komekon'un yerine "ekonomik danışma kurulu" niteliğinde bir örgütlenmeye gidilmesi önerilmişti. Varşova Paktı'nın aynı şekilde, bir tür askeri-siyasal danışma örgütüne dönüştürülmesi önerileri getirilmişti. Hatta Macaristan ayrılacağını, belki NATO'ya geçeceğini duyurdu, ADC'nin FAC ile "birleşmesi"yle bağlı olarak NATO'ya üyeliği diplomatik çevrelerde üstünde durulan bir konudur.

Bu arada Moğolistan Halk Cumhuriyeti'nde de Doğu Avrupa'dakilere benzer bir altüst oluş yaşanıyor. Çin Halk Cumhuriyeti'nde parti içi kapışma hızlanırken, *perestroyka* türü önlemlere karşı çıkan yöneticiler, liberallere saldırının dozunu artırdılar. Ama ne ölçüde başaracaklar?

Batı gazeteleri, Küba'nın büyük bir hızla yalnızlığa itildiğini, sosyalist ülkelerin yükümlülüklerini yerine getirmemesi eğilimiyle paralel olarak Küba ekonomisinin hızla kötüleştiğini, partinin yaz aylarında kongre toplayacağını ve mevcut yapı içinde belli demokratikleşme önlemlerini uygulamaya koymaya çalışacağını yazıyorlar.

Vietnam, bir yandan Doğu Avrupa ülkelerindeki yurttaşlarının, bir yandan da çeşitli Güney Asya ülkelerine, Hongkong'a gitmiş olan mültecilerin geri dönüşünü yaşıyor.

Arnavutluk, Kore DHC gibi ülkelerde, ufukta kısmi değişiklikler görünüyor. Kim İl Sung'un Kuzey Kore yönetiminden ayrılacağı, Arnavutluk'un ise çeşitli "demokratikleşme" uygulamalarına girişeceği söyleniyor.

Bu arada Sovyetler'in yıllar boyu desteklediği Etyopya yönetimi, sosyalizmin "ulaşılması olanaksız" bir ideal olduğunu, dolayısıyla Marksizm-Leninizmden vazgeçeceklerini vb. açıkladı. Tigre ve Eritre bölgelerindeki ulusal kurtuluş hareketlerine karşı İsrail'li uzmanlardan yararlanmayı ise sürdürüyorlar. Mozambik'te Frelimo partisi, Marksizm'le ilişkilerini kopardığını önceden açıklamıştı.

Manzaradan da görüldüğü gibi, sosyalizmde ısrar eden Çin, özellikle de Küba ve Arnavutluk gibi ülkeler, yoğun bir karşı-devrimci basınç altındadırlar. Sovyetler'de ve SBKP'de olması beklenen yeni değişikliklerle birlikte bu basıncın daha da artması beklenmelidir.

Kısacası, gelişmeler ivme kazanarak, hızlanarak sürüyor. Zemberek boşalıyor. Ancak, hiç unutmayalım ki, tarihsel olarak bakıldığında, karşı-devrimci zembereğin boşalması, madalyonun öteki yanında, devrimci zembereğin dolması anlamına gelir.

Haluk Moralı

Sol hareket yin yanlış köşe d ndü

Sol hareketin Romanya karşı-devrimine ilişkin tutumunda, özellikle üç nokta dikkati çekiyor.

Dev Sol hariç, tüm öteki sol akımlar - partinin, liderliğin hatası, yanlışı *ne olursa olsun* - sosyalist bir ülkedeki karşı-devrime bütün güçleriyle karşı çıkmamak için her gerekçeyi icat ediyorlar. "Çarla-drakula çatışmasının ille de taraftarı olmak gerekmez" diyenler, (*Yeni Demokrasi*) şimdiki "yönelişin savunulmaz oluşu ve gericiliği, Çavuşesku'nun aynı ölçüde savunulamaz oluşunu ve gericiliğini örten bir rol oynayamaz" görüşünü atanlar (*Özgürlük Dünyası*) var.

Bu tutumlar yanlıştır. Yanıtlamamız gereken soru, "eskiler mi yeniler mi", ya da " 'çar' mı, 'drakula' mı" gibi bilimdışı bir formülasyon *değildir.* Dünya karşı-devrim ve gericilik dönemine girdi. Karşı-devrim, sosyalist ülkelerin *tümünü*, dünya işçi sınıfını ve ulusal kurtuluş hareketleri tehdit ediyor. Yönetimin yanlışı ne olursa olsun, bir bütün olarak, sosyalist ülkeler, devrimini yapmış ve sosyalizm kuruculuğuna yönelmiş ülkeler, dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların, onyılların zorlu kavgalarıyla, milyonlarca şehit pahasına elde ettiği *kazanımlardır.* Karşı-devrime karşı sosyalizmin kazanımlarını savunacak mıyız savunmayacak mıyız, soru budur. Tercih, sosyalizmle karşı-devrim arasındadır.

Sol hareket bunu görmüyor, karşı-devrime direnen bir yönetime bir de o saldırıyor. Eleştirilecek yanlar olsa bile, eleştirinin yeri ve zamanı değildir. Sizler, "eleştiri"lerinizle(!), emperyalizm karşısında "özür dileyici" tutum alıyorsunuz. Oysa emperyalizm "tarafsız"lara da saldırır! Ve de, bugün sosyalizmin kazanımlarını *amasız fakatsız* savunmayan, kendine solcu bile deme hakkına sahip değildir.

İkinci olarak, Romanya'da "halk ayaklanması" konusu var.

"Halk", toplumun sömürücü sınıflar dışında kalan kesimidir, heterojen bir bütünü anlatır. İçinde işçi sınıfını da küçük burjuvaziyi de barındırır. Halk eylemlerinin ille de "ilerici", "savunulur" olması gerekmez. (Leipzig'de de iki-üç ay önce "halk" sokaklara doluştu, endüstride özel mülkiyet, faşistlere özgürlük, Batı'ya ilhak istedi. Destekleyecek misiniz?) Herhangi bir halk eyleminin ilericiliğini, gericiliğini, istemlerin ve öncülüğün sınıfsal niteliği belirler.

Üstelik, Romanya'da "halk ayaklanması" bile olmadı. (Olsaydı, bugünkü bilgilerin ışığında, gerici bir başkaldırı olurdu.) Bugüne kadar ortaya çıkan *bütün* veriler, Romanya'daki karşı-devrimin, uluslararası eşgüdümlü, işbölümlü bir darbe yoluyla gerçekleştiğini ve işçi sınıfının devrimde yer almadığını, onu kabullenmediğini anlatıyor. Buna "ayaklanma" gibi sıfatlar yakıştırmak, bunu yapan akımların yaşamın alelade verilerini bile değerlendiremediğini gösterir. Sınıfsal yaklaşımdan uzak ve yığın kuyrukçusu tutumlarını sergiler. Küçük burjuva sınıfsal temelleri, onları bu adımda da ideolojik boşluğa, teorik tutarsızlığa sürüklemiştir.

Son olarak, "Çavuşesku'ların yargılanması"na(!) ilişkin çeşitli tutumlara değinelim.

Bir gurup (*Özgürlük Dünyası*), Çavuşesku yoldaş hakkında, ağzından kan damlayarak, "asılası" biriydi, "devrilmesinde üzülecek bir yan yoktur" diye konuşuyor. İşçi sınıfı, kendi yetiştirdiği sosyalist bir lider için bu sözleri edenlerin kurmayı düşlediği "özgürlük dünyası"ndan ancak kuşku duyar. Bir başka gurubun (*Yeni Demokrasi*) sözcüsü, Çavuşesku'nun karşı-devrimcilere "ben sadece proletaryaya hesap veririm" demesini "yüzsüzlük" olarak niteliyor. Ne diyecekti ya? Bu üslup, küçük burjuvazinin bildik damgasını taşıyor.

Bazıları da, Çavuşesku'ların "adil", kitabına uygun olarak yargılanmadığını söylüyorlar. *Sorun*'un Mart 1990 sayısında çıkan bir yazı hem "karşı-devrimci darbe"den söz ediyor, hem de Çavuşesku'ların "yargılanması"(!) sırasında "sosyalist kanunilik ilkesinin ayaklar altına alındığından" şikayet ediyor. Ne zamandır, karşı-devrimden "sosyalist kanuniliği" uygulaması beklenir oldu?

10 Eylül dergisi de benzeri bir hata yapıyor. Hem Romanya üzerine hiçbir yorum getirmiyor, hem de, dünyaya Çavuşesku'nun "avukatı" olarak tanıtılan karşı-devrimciyi kınamadığı vb. için İstanbul Barosu'nu "göreve"(!) çağıran bir mektubu basıyor. Bu, ortadaki sorunu hasıraltı etmeye yarar.

Berxwedan da, "adil mahkeme" istiyor. "Koca 24 yıllık Romanya tarihinin irdelenmesi gerekirdi, böylesi bir davayla. Doğrusu, yargılamanın adil olması, tarihe doğruları katması, bir halk mahkemesinde kamuoyuna açık olarak gerçekleşebilirdi. Fakat apartopar yargılama, *Romanya halkının çıkışına* kara bir leke bıraktı..." diyor. (*Berxwedan,* 31 Aralık 1989) Hangi "halk"ın hangi "çıkışı"? Olan karşı-devrim! Erke gelen, Gorbaçofçusu ve Batıcısıyla, hain, dönek ve ajanlarıyla, Marks-Engels-Lenin düşmanı, özel mülkiyetçi, komünist parti yasaklayıcısı *karşı-devrimciler!* Onlardan başka çeşit bir "adalet" beklenir mi?

Dünya çapında karşı-devrim ve gericilik dönemine girdik. Batı'dan ve Doğu'dan devrimci hareketin üstüne çökmekte olan karanlık bulutları yarmak, dünya işçi sınıfının değerlerini ve kazanımlarını gözbebeği gibi korumak gerekir. Bu açıdan, Dev Sol'u tutumundan ötürü kutlamak gerekir. Silahlara, ajanlara, komplolara yenilen Çavuşesku yoldaşların, karşı-devrime meydan okuyarak, komünist inançla ve onurla ölümün üzerine yürüyerek kazandıkları zaferin fırtınasını estirmek gerekir. Devrimciye bu yakışır!

Kahrolsun karşı-devrim, yaşasın komünizm!

Yabancı işçiler haklarını savaşarak alacak

Değerli yoldaşlar,
Yabancı işçilerle ilgili yeni yasa tasarısı federal mecliste görüşülüyor, büyük olasılıkla çıkacak. Alman burjuvazisi, sosyalist ülkelerdeki çöküşten de yüz bularak yabancılar sorununu yine gündeme getirdi ve yabancı işçiler için yeni bir yasa çıkartma hazırlığına başladı.

Bu haksızlık, göçmen işçiler arasında haklı bir öfke yarattı. Alman burjuvazisinin, bu yasayı çıkartırken çok yönlü hesapları vardır. Bunun altında en başta sömürüyü artırma isteği yatıyor. Yabancı işçi düşmanlığını körükleyerek, işçiler arasında rekabet ve ayrım yaratarak hem bunu, hem de kendi erkinin sür-git devamını sağlayabilmek için manevralar yapıyor.

Gelelim bizimkilere. Bizim burjuvazi ve tüm kolları da hemen harekete geçti. Bir de basın açıklaması yaparak önerilerini Alman burjuvazisine açıkladılar. İşçilerin öfkesini burjuva potada eritmek için uğraşıyorlar. Ama işçilerin öfkesi onlara da korku salıyor.

Federal Almanya'da yeni bir kavga gündemdedir. Burada yine, yeni sosyal demokratların hain, ikiyüzlü tutumunu görüyoruz. Onlar, "burada yaşayan herkesin sorunu" kılıfı altına gizlenerek her zamanki gibi gericilerle, yobazlarla, dolaylı olarak faşistlerle eylem birliği yapıyorlar ve işçilere yanlış bilinç taşıyorlar.

Bunun son örneğini, 16 Şubat Cuma günü yaşadık. Çeşitli örgütler saat 16:00-18:00 arasında belediye binası önünde bir eylem yaptılar. Eyleme katılanlar arasında Türk-İslam Kültür Derneği, Avrupa Milli Görüş Teşkilatı gibi gerici örgütlerle yeni sosyal demokratlar da vardı. Milli Görüşçüler eyleme ağırlık vermişlerdi. "Allahın onları buraya, Almanları müslüman etmeye gönderdiğini" düşündükleri için, "büyük görev" aşkıyla ve militan demagoji yaparak beyin yıkamaya çalışıyorlardı. Konuşmalar yapıldı, eylem sona erdi.

Onlar yabancı işçileri temsil edemezler. Onların görevleri, burada yanacak devrimci ateşi söndürmeye çalışmaktır. İşçiler çok iyi biliyorlar ki, insanlık dışı bir yasa tasarısı hazırlanıyor ve görüşülüyor. Bu yasa tasarısını ancak işçilerin birliği paramparça edebilir.

Yoldaşlar, tam da bu arada buraya Türkiye devletinin milli eğitim bakanı geldi. Yapılan eylemi duydu, "oh, oh, birlik beraberlik ne iyi, tüm Türk dernekleri birleşmişler, hep böyle beraber olun" dedi. Bir de toplantı hazırlandı. Burada kablolu TV'den izledim. Tutulmuş, daha önceden hazırlanmış insanlara konuşmalar yaptırıldı. Konuşmacıların çoğunluğu gerici kesimdendi. Liberal kesimden insanlar da vardı. Buradaki sorunları kendilerinden beklenen şekilde açıkladılar. "Türklük, müslümanlık elden gitmemeli" diye feryat ettiler. Bol bol şövenizm yapıldı. "Aman Türk kalın, müslüman kalın" diye öğütler yapıldı.

Değerli yoldaşlar, bir noktaya daha değinmek istiyorum. Burada Milli Görüşçüler kablolu TV'den yayın yapıyorlar. Bu eylemin de çekimini yaparak gösterdiler. Milli Görüşçüler sol işçi tabanın ilgisini çekebilmek için, yayına ilerici sanatçı Sümeyra Çakır'ın "Almanya acı vatan" türküsüyle başladılar ve onunla bitirdiler.

Bütün bu çabaları ve demagojileri boşa çıkarabilmek için, işçilerin sorunları etrafında militan eyleme ve eğitime ağırlık verip, işçilere doğru bilinç taşıyacağız, demagogları susturacağız. En acil görevimiz bu.

Partimiz TKP, yabancı işçi düşmanlığına karşı savaşım siyasetimizde 3 temel ilkemiz vardır diyor. 1. Eşit ücretler için savaşım. 2. Eşit siyasal ve toplumsal haklar için savaşım. 3. İşçi sınıfının enternasyonalist ruhta eğitimi. Bunlar çok önemlidir.

Yaşasın işçilerin çelikten birliği!
Yaşasın partimiz TKP!

M.Barış, Batı Berlin

Bunlardan acele kurtulmak gerek

Değerli yoldaşlar,
Bu mektubumda size Merzifon'a bağlı Yeniçeltek kömür ocağında 69 işçinin ölümüyle sonuçlanan işçi katliamı hakkında düşündüklerimi yazacağım.

Yeniçeltek'te meydana gelen faciadan sonra burjuva şarlatanlar duygu sömürüsüyle işçi sınıfına ve emekçi halka hoş görünme çabası içine girdiler. Cumhurbaşkanlığı makamına çeşitli hilelerle gelen Özal'ın, sahtekar Özal'ın kuklası Yıldırım Akbulut'un burjuva devletinin çeşitli kademelerinde bulunan yöneticilerin ve silik politikalarıyla tarihe geçecek burjuva muhalefet partileri yöneticilerinin yaptıkları şu açıklamalara bir bakalım.

"Tahkikat açılacak", "büyük üzüntü duydum", "acımız büyük", "sorumlulardan hesap sorulacak" vb. Açıklamaların ne kadar sahtece yapıldığı tüm işçi sınıfı ve emekçi halk tarafından zaten bilinmektedir.

Yerin yüzlerce metre altında çalışmak zorunda kalan ve can güvenliğini sağlayacak hiçbir önlemin alınmadığı işçilere hoş görünmek ve faciayı unutturmak için açtığı bağış kampanyasıyla burjuva basında iktidara yardımcı olmaya çalışılmıştır.

Bu faciadan sonra, gerek yapılan açıklamalar, gerekse yapılan tahkikatlar ile olayı örtbas etmek istediği anlaşılan burjuva devletin, işçi ve emekçilere ne kadar değer verdiği bütün çıplaklığıyla ortaya çıkıyor.

Komünist partisine kenetlenmiş işçi sınıfı, zamanı gelecek, burjuva devletinin, üçkağıtçı şarlatan yöneticierine ve ikiyüzlü silik burjuva muhlefetine öyle bir şamar indirecek ki, bunlar bir daha ayakları üzerine dikilemeyecekler!

Yusuf, Paris

Tek yol gerçekten de devrim

Merhaba yoldaşlar,
Gelir dağılımındaki adaletsizlik, eşitsizlik öyle akıl almaz boyutlara ulaşmıştır ki, halkın mutlak çoğunluğu "mutlak yoksulluk" içindedir. Bu nedenle, burjuva haberleşme araçları, istemeden de olsa, bunları sergilemek zorunda kalıyor.

Televizyona ve basına, bir yanda, lüks ve sefalet dolu yaşam sahneleri, bir yanda çöplükten yiyecek toplayan emekli devlet memuru fotoğrafları yansıyor. Burjuvazi ne yapacağını şaşırmış durumda. Bir yanda çocuğuna milyonlarca liralık oyuncak otomobil alabilenler, bir yanda taksi şoförlüğü ve işportacılık yapan öğretmenler. Bir yanda düğünlerde bir gecede havaya savrulan emek, bir yanda ailesini geçindirmeye gücü yetmediği için canına kıyan genç kızlar ve hızla artan fuhuş olayları.

Resmi istatistiklere göre Türkiye'de işçi ailesinin üçte ikisi geçim sıkıntısı yüzünden çocuklarını okuldan alıyor. Her üç aileden biri geçinebilmek için eşyalarını satıyor. Ailelerin yüzde 62'si ancak borçla ayakta durabiliyor, yüzde 34'ü boğazından, yüzde 44'ü giyiminden, kuşamından kesiyor. TV reklamlarında kilosu 20 bin liralık sucuğu ağzı sulanarak seyreden çocuklarının haline bakıp gözleri yaşaran babalar her gün çoğalıyor.

Burjuvazi artık yönetemeyecek duruma gelmiştir. Gelir dağılımında bu garip dengesizlik kapitalist üretim ilişkilerinin doğal ürünüdür. Bunun çözümü de devrimdir.

Tek yol devrim!

Ufuk Ç., Paris

İhtiyacı karşılayamazlar ki

Merhaba yoldaşlar,
Ülkemizde olanaklar ve tehlikeler artıyor. Artan bu olanaklardan yararlanmalıyız. İşçi sınıfında, emekçi halkta, ve gençlikte müthiş bir birikim var. Bu birikimi devrim yoluna kanalize etmeliyiz.

Emekçi halkın gelişen mücadelesi karşısında, burjuvazi bir yandan, yıpranan ANAP yerine, alternatif olarak Sülo'nun partisini hazırlıyor. Ama Sülo'nun da yapamayacağını çok iyi anlıyor. SHP'ye bakıyor, ondan da umut yok. Bu yüzden de, öte yandan, yeni yeni partiler piyasaya sürüyor. SHP içinden ayrılanların, TBKP çevresinin yeni parti girişimlerinin amacı, emekçi halkın gelişen mücadelesini yanıltmaktır.

Ama kim kiminle birleşirse birleşsin, Piyasaya istendiği kadar çok yeni parti sürülsün, Türkiye'de devrim gerçekleşecektir. Çünkü bu birleşenler ve kurulanlar ne düzgün demokrattır, ne köklü anti-emperyalisttir, ne de halktan yanadır. Bunlar ihtiyaca cevap vermekten uzaktır.

Yaşasın TKP!

Hasan Sulu

Profesyonel ordu da kurtaramayacak

Sevgili yoldaşlar,
Profesyonel ordu konusunda pratik adımların giderek sıklaştığı şu sıralarda, ordu konusuna kısaca göz atmak istiyorum.

Devlet gibi ordu da, ilkel komünal toplumun sonlarına doğru, artık-ürünün ortaya çıkmasıyla birlikte, artık-ürüne el koyan kesimin onu koruması için kurduğu silahlı birliklerle ortaya çıkmıştır.

Feodal dönemde ordu daha da düzenli bir hale getirilerek, feodal beylerin hem kendilerine karşı çıkacak isyanları bastırmak, hem de başka feodallerin, ya da başka ülkelerin topraklarını işgal etmek, o ülkelerin yönetimini ve mal varlığını ele geçirmek için kullandıkları bir kurum olmuştur.

Kapitalist dönemde ise ordu artık silah teknolojisinin en gelişmiş düzeyiyle donatılmış, burjuvazi gibi düşünen, yaşayan komutanların yönetiminde burjuva devletinin en yetkili kurumu haline getirilmiştir ve siyasetten etkilenmemesi için önce kışlada tutulmaya başlanmıştır. Ama bu da yetmeyince, teknolojik gelişmeyle de bağlı olarak, profesyonel orduya geçiş başlamıştır.

Ordunun ya da öteki güvenlik güçlerinin, bunlar tümüyle burjuvalaşmış bir tabaka oluşturmadığı ve halkla ilişkide olduğu ölçüde siyasetten nasıl etkilendiğine örnek olarak 1980 öncesi Türkiye'de toplum polisinin durumunu gösterebiliriz. Neden sınıf savşının yükselmesinden, önce toplum polisi etkilendi ve bölündü? Özel görevli olduğu için.

Toplum polisinin *özel* görevi yığın çıkışlarını bastırmak, grevleri, mitingleri vb. kırmaktı. Bu özel görevi nedeniyle devrimci yığın hareketleriyle ilk ve doğrudan karşı karşıya gelen toplum polisiydi. Dolayısıyla yığın hareketinin gücünü etinde ilk duyan toplum polisiydi. Bölünmenin oradan başlaması raslantı değildi. Bu arada ordu da giderek artan ölçüde kullanılmaya, erlere bankaların önünde nöbet tutturulmaya başlanmıştı. Bunun "tehlikelerini" gören burjuvazi, orduyu olabildiğince geri çekmeye çalıştı ve bölünme orduya sirayet etmeden 12 Eylül'ü yaptı.

Ordunun halka karşı sürülmesinin sonuçlarına ilişkin olarak Lenin güzel bir örnek veriyor. Çarın askerleri Moskova'da işçileri yenince, Lenin bu yenilginin kazananların saflarında sallantılara yol açacağına işaret ediyor ve şöyle diyor:

> "Çarın askerleri Moskova'da işçilere karşı utku kazandılar. Bu utku yenilenleri zayıflatmadı, yalnızca birbirlerine daha sıkı kenetledi, nefretlerini derinleştirdi ve onları ciddi bir savaşımın pratik görevlerine daha çok yaklaştırdı. Bu, kazananın saflarında sallantı yaratması kaçınılmaz olan utkulardandır. Askerler daha şimdi öğrenmeye başlıyorlar. Yasalara bakarak değil, kendi deneyimleriyle öğrenmeye başlıyorlar ki, yalnızca ve tümüyle 'içerideki düşman'la savaşmak için seferber ediliyorlar. Japonya ile savaş bitti ama, seferberlik, *devrime karşı* seferberlik sürüyor. *Böyle* bir seferberlik bize korku vermiyor. Ve bunu sevinçle karşılamaktan da çekinmiyoruz, çünkü halka karşı sistemli bir savaşıma çekilen askerlerin sayısı ne kadar çok olursa, bu askerlerin politik ve devrimci eğitimleri o denli hızlı ilerleyecektir.
>
> "Yeni yeni askersel birimleri devrime karşı savaşa seferber ederek Çarlık işi geciktiriyor. Ama böyle bir gecikme bize çok avantajlıdır. Böyle sürüncemeli bir gerilla savaşında proletarya savaşmayı öğrenirken ordu da kaçınılmaz olarak siyasal yaşamın içine çekilecektir ve bu siyasal yaşamın, genç Rusya'nın militan sesi, ordunun en sıkı sıkıya kilitlenmiş baraka kapılarını bile delip geçmekte, en cahil, en geri, en ürkek unsurları bile uyandırmaktadır."
>
> (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.9, s.341)

Lenin'in söylediklerinden de görüldüğü gibi, işçi sınıfının ve halkın devrimci savaşımıyla ordunun yüzleşmesi orduyu siyasal yaşamın içine çeker, onda yalnızca halka karşı savaşta kullanıldığının bilincini uyandırır ve ordunun içine sallantı ve ayrılık sokar. Burjuvazinin, gelişen teknolojinin olanaklı kılması temelinde, profesyonel orduya geçişinin en önemli etkeni budur. Ama unutmasınlar ki, İran devriminde, Şah'ın profesyonel ordusu bile bölündü. Burjuvazi için kaçış yoktur. Yeter ki devrimci savaşım geniş halk yığınlarını sarsın!

Muzaffer Savaşçılar, Paris

Tabii ki devrim olacaktır

Merhaba yoldaşlar,
Tüm yoldaşlarımı selamlarım.

Yaklaşık olarak 6 aydır Fransa'dayım. Günlerimin çoğu dernekte geçiyor.

Son günlerde Türkiye burjuvazisinin dış ilişkilerdeki sorunları iyice düğüm düğüm oldu.

Yıllardır adadaki toplumun güvenliğini Türk ordusunun sağladığı masallarını anlatan ANAP hükümeti, ekonomik durumun gün geçtikçe düzeldiğini, Türkiye'nin çağ atladığını söylüyor.

Enflasyon gerçekte yüzde 80'lerde. İşçi, emekçi elektrik-su parası mı versin, yoksa aç susuz yatan yavrularına mı baksın? Fabrikada çalışan bir bayan işçi, öğlen yemeğini yemeyip, gizli gizli çantasına koyup, evde boynu bükük bekleyen yavrularına götürüyor. Bu mu Türkiye'nin düzelen ekonomik durumu? Türkiye böyle mi çağ atlıyor?

Anadolu'da okuma yazma bilmeyen milyonlarca vatandaş, okulu, yolu, elektriği, suyu olmayan binlerce köy varken, Türkiye'de adımbaşı cami yapılıyor.

İşçi sınıfı sürekli artan ölçüde sömürülüyor.

Haklarını aradığında da karşısında topuyla, tüfeğiyle devleti buluyor. Böyle bir durumda, Türkiye'de tabii ki devrim olacaktır!

Arif Emin, Fransa

Burjuvazi Çin'e kadar uzandı

Türkiye'de burjuvazinin yönetemezlik korkusu gün geçtikçe artıyor. Burjuvazi gelişen işçi sınıfı hareketinin ve yaklaşan devrimci dalganın önüne geçebilmek için yeni yeni taktikler geliştirmeye çalışıyor.

Bu taktiklerden biri de dikkatleri dış ilişkilere çekmektir. Burjuvazi, emperyalistleşme çırpınışları içinde bir yandan çeşitli rakip ve komşu ülkelerle aşık atarken, öte yandan da bu konuyu, dikkatleri iç sorunlardan uzaklaştırmada kullanıyor. Bir süredir Yunanistan ve Bulgaristan gündemdeydi. Sonra Suriye çıktı. Derken dikkatleri Azerbaycan'a çekmeye çalıştılar. Giderek uzaklaşıyorlar. Yugoslavya'nın ardından Çin'e bile uzandılar. Örneğin Şubat tarihli *Milliyet*'te "Çin'de müslüman kaygısı" başlıklı bir yazı vardı.

Burjuvazinin başka taktikleri de var. Yine aynı *Milliyet*'te köşe yazarlarından Derya Sazak özetle şöyle diyor: Parti kurmak, butik açmak kadar kolay değil. Kalıcı olmak için acelecilik değil akılcılık gereklidir. İnandırıcılık önemlidir. Kamuoyuna mesaj verirken SHP yörüngesinde dönüp durmak yetmez.

Bu yazar burjuvaziye akıl hocalığı yapmaya çalışıyor, ama yüzüne gözüne bulaştırıyor. Bırakın butik açmayı, burjuvazinin parti açma anlayışı kondu tuvalet açmaya benziyor. Her gün ayrı bir partiden sözediliyor. Bu bir yana, Sazak hem parti açmak butik açmaya benzemez diyor, hem de geç kalıyorsunuz diyor. Yazıdaki "kamuoyu", işçi sınıfı ve emekçi halktır. SHP yörüngesinden çıkın, çok daha sol görünün diyor, yoksa geç kalırsınız, "kamuoyu"nu komünistlere kaptırırsınız diyor.

İşçi ve emekçi halkımız burjuvazinin taktiklerini boşa çıkaracak, sınıf savaşımını da komünist partisiyle kazanacaktır.

Tek silah parti, tek yol devrim!

Tuncel Marşçı, Paris

141-142 küçük bir parça

Merhaba yoldaşlar,
Kaldırıp kaldırılmaması uzun bir süredir tartışılan ve kaldırılması sonucuna varılan 141-142. maddeler üzerinde durmak istiyorum.

Yapılacak bir değişiklikten, bu maddelerden yargılanmış ve mağdur kalmış yaklaşık 100 bin kişi yararlanacak. Yalnızca 1980 sonrasında, askeri ve sivil mahkemelerde yaklaşık 85 bin kişi bu maddelerden yargılanmış. Şu anda cezaevlerinde bulunan 3 bine yakın siyasi tutuklu ve hükümlü ile yurtdışında politik göçmen olarak yaşayan 15 bin kişi de bu maddelerde yapılacak değişiklikten doğrudan etkilenecektir.

Yapılan bir açıklamaya göre, 1978 ile 1987 yılları arasında sıkıyönetim mahkemelerinde açılan 46 bin davada 76 bin 316 kişi tutuklu olarak yargılanmış. Bunlardan 480'i idam, 683'ü ömür boyu hapis olmak üzere 47 bin kişi çeşitli cezalara çarptırılmışlar. İnsan Hakları Derneği'nin verilerine göre, 1980 sonrasında sıkıyönetim mahkemelerinde yargılanan 230 bin kişiden 71 bini yalnızca bu maddelerden suçlanmıştır.

Bu sürede, sıkıyönetim mahkemelerinin dışında, sivil mahkemelerde de bu tür davalar açılarak yargılamalar sürdürülmüştür. Bu maddelerin kaldırılması veya değiştirilmesinden, 1982 yılından bu yana sivil mahkemelerde yargılananlar da yararlanabilecekler. 1982 yılından bu yana 141-142. maddelerden açılan dava ve sanık sayısının yıllara göre dökümü şöyleymiş: 1982 yılında açılan 185 davada 602 sanık, 1983'te 121 davada 440 sanık, 1984'te 98 davada 252 sanık, 1985'te 97 davada 288 sanık, 1986'da 516 davada 989 sanık, 1987'de 584 davada 981 sanık, 1988'de 550 davada 975 sanık, 1989 yılının ilk on ayında açılan 580 davada 1025 sanık.

Bu maddeler değiştirilirse, şu anda güvenlik mahkemelerinde ve sivil mahkemelerde tutuklu olarak yargılanan ya da hüküm giymiş 3 bin siyasi tutuklu ve hükümlü arasında eylem "suç"u olanların suçları hafifleyecek, 141-142'den yargılananlar ise serbest bırakılacaklar. Ayrıca kendilerini "sosyalist basın" diye tanımlayan basın kuruluşlarına verilen 100'ü aşkın toplatma kararı ve bu kuruluşların sorumluları hakkında verilen 5 bin yıla yakın hapis cezası ortadan kalkacak.

Evet yoldaşlar, bunlar iyi ama kaldırılması gereken daha bu maddeler gibi niceleri, hatta koca bir anti-demokratik sistem var. Bu açıdan bu maddelerin kaldırılıp kaldırılmaması fazla birşey değiştirmez. Türkiye'deki anti-demokratik sistemi tümüyle kaldırmak gerekir. Bunun ise tek bir yolu var: O da devrim. Ancak ve ancak devrim olduktan sonra biz baskılardan tam olarak kurtulabiliriz. Bu nedenle, o güne ulaşana kadar, mücadelemizi hiçbir engel tanımadan, bazıları gibi ödünler vermeden, kararlılıkla sürdüreceğiz.

A. Yoldaş, Paris

Eğitim seminerlerine hazırlıklı gelmenin önemi

Yoldaşlar,
Bundan bir önceki mektubumda sizlere dernek faaliyetlerinden kısaca sözetmiştim. Bu mektubumda da, yaptığımız eğitim seminerlerinden sözedeceğim.

Eğitim seminerlerine ilk başladığımızda katılım, son yaptığımız iki seminere oranla çok daha azdı. Genelde seminerlerde işlenecek konulara hazırlıksız geliniyordu. Bu nedenle eğitimlerimiz olması gerekene göre verimsiz oluyordu.

Ama gün geçtikçe seminerlere ilgi ve katılım artmaya başladı. Seminerlere katılan yoldaşlar ve sempatizanlar, işlenecek konuya ilişkin gerekli kaynakları bulup, klasiklerden ve yayınlarımızdan okuyarak gelmeye başladılar. Bu çalışmalar sonucunda, bilgisi olan yoldaşlar bilgilerini tazeleme fırsatı buluyorlar, sempatizan arkadaşlar ise konuya ilişkin bilgi ediniyorlardı. Şimdi eğitim seminerleri daha eğitici ve öğretici, daha verimli geçiyor.

Devlet ve ordu konulu eğitim seminerlerimize katılım oldukça fazlaydı. Tüm yoldaşlar ve sempatizan arkadaşlar, çok iyi bir hazırlık yapmışlardı.

Seminerlerin anlatım bölümünde tüm yoldaşlar ve sempatizanlar, sırayla söz alarak, konuya ilişkin genel bilgi ve düşüncelerini aktarıyorlar. Eğitimleri düzenli bir şekilde yürüten yoldaşımız da, genel açıklamaları ve TKP olarak değerlendirmelerimizi çok açık ve anlaşılır bir şekilde anlatıyor.

Seminerin tartışma bölümünde ise, kafalarda soru işareti bırakan konular, net açıklamalar yapılarak, sempatizanların ve yoldaşların tümünün katılımıyla, aydınlatılıyor.

Gerek derneğin öteki faaliyetlerine, gerekse düzenli bir şekilde yürüttüğümüz eğitim seminerlerine katılımı daha da yükseltmek için önümüze somut hedef koymalıyız. Eğitimleri diğer çalışmalarımızla daha iyi kaynaştırmalıyız. Buradaki çalışmalarımızın ana noktalarından biri budur.

Yusuf, Paris

Yaşasın işçilerin birliği

Selam yoldaşlar,
Ülkemizdeki sınıf savaşımı gün geçtikçe yükselmektedir. Her gün burjuva basında işçi sınıfımızın ve öğrenci gençliğin şanlı direnişlerini okumaktayız. Dalga dalga yayılan eylemler, Türkiye kapitalizmini biraz daha köşeye sıkıştırmıştır.

İşçi sınıfının her gün yeni yeni eylemlerle ve daha kitlesel olarak, burjuvazinin karşısına çıkışı, "Türk-İş'te birleş, eylemlerde, grevlerde devleş" sloganını doğruluyor. Nitekim, Şevket Yılmaz gibileri bile 1990 yılını eylem yılı, 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak kabul ettiklerini açıklamak zorunda kalıyorlar. Zaman zaman da genel grev tehdidiyle tabandan gelen sesi burjuvaziye iletmiş oluyorlar.

Sonuç olarak, işçi sınıfı birdir ve bir çatı altında örgütlenmelidir. Aksi taktirde işimiz daha da zorlaşır. Sendikal alanda bölük pörçük olmuş güçleri, devrim saflarında birleştirmek daha zor olur.

Kerim, Paris

Fransa'da çalışan Türkiyeli işçilerin tasnifi

Değerli yoldaşlar,
Sizlere Fransa'da çalışan işçilerden sözetmek istiyorum.

Biz Fransa'ya geleli dört yıl oldu. Gördüğümüz kadarıyla, Fransa'da çalışan Türkiyeli işçileri 3 kategoriye ayırabiliriz: Birincisi 1970'lerin başlarında gelenler. Bu kesim hem Türkiye'de sınıf mücadelesi deneyimi edinmemiş, hem Fransa'ya geldiğinde ekonomik durum daha iyiceymiş. Bu nedenle ne siyasal, ne ekonomik mücadele fırsatı bulamamış. İkincisi, 1970'lerin sonlarında gelip, 1982'de işçi "affı"yla işçi statüsü kazanan işçiler. Bunlar, birinciye göre mücadeleyi daha bilinçli ve aktif olarak kavrayan kesim. Üçüncüsü ise, 12 Eylül faşist darbesinin ardından Fransa'ya başlayan mülteci akınıyla gelen kesim. Bu kesim burada devrimci mücadeleyi çok daha yükseltti. Bunların arasında aydın işçilerin daha çok olması, Türkiye'den daha deneyimli gelmeleri, Fransızcayı ve Fransa'daki durumları daha çabuk kavramaları, sorunları çözmek için sonuna kadar zorlamaları, burada göçmen işçilerin devrimci mücadelesine yeni boyutlar kazandırdı.

Komünist selamlarımızla.

Yaşasın dünya devrimi!

Münsel, Binali, Halit, Fransa

Romanya karşı-devrimi, yalancıları bir bir sergiledi

Geçenlerde Paris'te yapılan yığınsal bir gecede, gazetemizin son sayılarında, sosyalist ülkelerdeki son durum ve özellikle Romanya'daki karşı-devrim üzerine çıkan yazılar büyük ilgi topladı. İnsanlar gezeteyi merakla alıyorlardı ve burjuva gazetelerine, telezvizyonlarına değil, devrimci basının Romanya'daki olaylar üzerine getireceği doğru bakış açısına inanılması gerektiğini söylüyorlardı. Biz de gazetemizi "Romanya'daki karşı-devrime doğru bakış" diye slogan atarak sattık.

Romanya Komünist Partisi coşkulu bir kongre yaparak oy birliğiyle Nikolay Çavuşesku yoldaşı seçmişti. Kongrede Çavuşesku yoldaş, Gorbaçof'un reformizmine karşı durmanın devrimci bir sorumluluk olduğunu yinelemişti. Gorbaçof'un ve emperyalizmin ortak katılımı ve aktif desteği olmasaydı Romanya'da karşı-devrim olmazdı.

Olaylar başladığı sıralarda Noel'in yaklaşmış olmasını kullanarak Çavuşesku yoldaşın ölüm haberini "İsa'nın düşmanı" öldü diye verdiler. Çavuşesku'nun lüks içinde yaşadığına ilişkin haberler gün gittikçe yalana çıktı. Kapısı kırılıp evine girildiğinde, evin hiç de lüks olmadığı görülünce "parası vardı ama zevksiz olduğu için lüks içinde yaşamıyormuş" diyecek kadar yüzsüzleştiler. Basında ve televizyonda aynı simaları herkes ezberlediği halde burjuvazi halk ayaklanması diye yutturmaya çalıştı. Olan dış destekli bir darbeydi.

Komünistler ölüme başları dik gittiler. Ölümleriyle bile karşı-devrime meydan okudular. Karşı-devrim eninde sonunda tarihin çöplüğünü boylayacak, Çavuşesku yoldaşların ve döğüşen, direnen öteki yoldaşların anısı ise dünya işçi sınıfının komünizm mücadelesinde büyük bir onurla yaşayacaktır.

Yaşasın Komünizm!

Ş. Karamanlı, Paris

Sahte gözyaşlarını istemiyoruz

Selam Yoldaşlar,
Yeniçeltek katliamı ile ilgili düşüncelerimi aktarmaya çalışacağım.

İnsana verilen değer açısından Afrika ülkelerinin bile gerisinde kalan ülkemizde hergün binlerce iş kazası olmaktadır. Kazalar sonucu birçok emekçi ya yaşamını yitirmekte veya sakat kalmaktadır. Bunların sorumlusu sömürü düzeninin kendisidir.

Geçtiğimiz günlerde ellidokuz maden işçisine mezar olan Yeniçeltek bunun sadece bir örneğidir. Olayın hemen arkasından burjuva basına şöyle bir göz atığımız zaman, sahte gözyaşları akıtıldığını, yardımlar ve törenler düzenlediğini görüyoruz. Sanki birçok işyerinde aynı tehlikeler söz konusu değilmiş!

Biz sahte göz yaşları, yardım kampayaları istemiyoruz.

Yaşasın komünizm
Yaşasın TKP

Kerim, Paris

OKUYUCU YOLDAŞ

İşçinin Sesi'ni daha güçlü çıkartabilmek, fabrikalarla, işyerleriyle, işçi semtleriyle olan bağını derinleştirip güçlendirmek, deneyimlerinizden çıkan dersleri tüm harekete daha iyi ve daha etkili ulaştırabilmek için gazetenizi yazılarınızla, haberlerinizle, çektiğiniz ya da topdığınız fotoğraflarla besleyin.

İşçinin Sesi çalışanları

OKUYUCU YOLDAŞ

İşçinin Sesi'ni okuduktan sonra atma, bir kenarda tutma. Ya bir başkasına ver, bir örgüte, sendikaya, derneğe bırak ya da yararlı olacağını düşündüğün bir adrese postala.

İşçinin Sesi'nin en geniş şekilde okunmasını sağlamak senin de görevindir.

İşçinin Sesi çalışanları

KAVGA VE YORUM

Fabrikalardan makine sesinden önce *İşçinin Sesi* gelecek!
Yıl:16 Sayı:391

İŞÇİNİN SESİ

Karşı-devrim yanıtını bulacaktır
26 Mart 1990

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN! BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! KARKERÊN HEMÛ WELATAN YEKBIN!

Kürt emekçilerin yığınsal ve kararlı başkaldırısı orduyu ürküttü

KÜRT HALKINA AYRILMA HAKKI

En gericisinden en liberaline kadar burjuvazi, "karanlık güçlerin tezgahladığı terör" yaygarasıyla, yine "12 Eylül öncesine dönüyoruz" edebiyatını öne çıkarmaya çalışıyor.

Hayır! 12 Eylül öncesine dönmüyoruz. Aradan geçen 9 küsur yıl içinde yepyeni bir dünya ortaya çıktı. Toplum, çelişkiler, *sınıf mücadelesi* ilerledi. Yeni dengeler kurulurken, Türkiye işçi sınıfı mücadelelerin içinde daha da çelikleşti. Yaygın, yığınsal, militan eylemlerle emekçilere umut, düşmana korku salıyor.

Grevdeki işçi sayısının onbinlerle ölçülür olması olağanlaştı. Tütün üreticilerinden yükselen militan sesle coşan 10 bini aşkın tarım işçisi grevdedir. Bir başka Türk-İş üyesi olan Çimse-İş'in 18 bin dolayında üyesi, 26 Mart'ta çok sayıda kamu ve özel işyerinde greve çıktı. Çimento işçileri, sendikalarının tarihinde görülmemiş bir militanlıkla kavgaya koyuldular.

Örneğin Adana'daki grev, dayanışmaya gelen Sasa grevcileriyle birlikte, büyük bir gösteriye dönüştü. İstanbul'da Ansa ilaç fabrikasında da benzeri bir durum oldu. Grevcilerle dayanışmaya gelen 2 bin işçi, "ziyareti" olay yaptılar, E5 sloganlarla inledi. Bu arada, Pirelli ve Brisa işçileri, yemekhanelerinde "pasif"(!) direnişe geçtiler. Ama öyle bir "pasif" direniş ki, fabrikalar işçilerce işgal edilmiş, üretim durmuş! Bir de, öteki işkollarında grev sırasına girmiş onbinleri, yüzbinleri düşünün!

Eylemlerde, grevlerde sık sık haykırılan "işçiler birleşin iktidara yerleşin", "demokrasi işçilerle gelecek" sloganları işçi sınıfının bu kez iktidara gözünü diktiğini anlatıyor. Hangi "12 Eylül öncesine dönüş"?

Bu ağlaşma elbette nedensiz değil! O zamandan bu yana burjuvazi de "ilerledi"(!) Dünyaya açıldı, ama emperyalistleşemedi. Girdiği pazarlarda bile tutunamadı. Uluslararası konjonktürdeki değişmelerle, kendi coğrafi konumunu Batı'ya şantaj malzemesi yapamaz duruma düştü. İSO başkanı Memduh Hacıoğlu'nun ağzıyla, "1990'lı yıllara hem hedefsiz hem de moralsiz" girdi. Vardıkları nokta burasıdır.

Bu "ilerleme"nin bir yüzü de, iç çelişkilerin, hesaplaşma ve hırlaşmaların azması oldu. Azınlık sınıfın parlamentosunda azınlık partisinin başkanı cumhurbaşkanıdır, ama cumhuriyetin "koskoca"(!) cumhurbaşkanını takan yok. Basında adı "T.Ö." olarak geçiyor. Cumhuriyetin başbakanı ise alay konusu.

Geçenlerde Demirel, "tanımayın bunları" diye avaz avaz bağırdı. Çanakkale'nin SHP'li belediye başkanı, kentteki kutlama törenlerinde aynen öyle yapınca, kıyamet koptu. Adamı görevden aldılar. Öteki belediyelerden bu belediye başkanına destek geldi, iş büyümeye başladı. SHP lideri İnönü, gelişmenin cumhurbaşkanından çok, *asıl* burjuva sınıfının sefilliğini sergilediğini görünce, sosyal demokrat belediyelere "olaya fazla ağırlık vermemeleri", açıkçası küllendirmeleri çağrısını yaptı.

Sosyal demokratlar, tenlerinde hararetini duydukları devrim korkusuyla ne kadar "yatıştırıcı" olmaya çalışırlarsa çalışsınlar, son cinayetlerde MİT'in oynadığı karanlık rol bir türlü gündemden gitmedi. Bir de Evren açıklamalarda bulundu. Darbenin yapılacağını Demirel'e önceden duyurduğunu söyledi. Köşeye sıkışan Demirel, kendini kurtarmak için, "bana resmi yollardan iletilmedi" vb. dedi. 12 Eylül'le gelen bütün melanetin sorumlusunun Evren olduğunu ilan etti. Hiçbir şey yazmaz. Halk, darbeyi önceden bilen, ellerindeki işçi-emekçi kanı daha kurumamış olan Demirel dahil, tüm burjuvaziyi sorumlu tutuyor. Bunu Demirel'in demecinden bir gün sonra, Cizre'deki başkaldırıyla gösterdi.

Emekçi halkın gazabından kaçamayacaksınız

Nusaybin'deki binlerce Kürt emekçisinin devlete başkaldırmasının dalga dalga yaydığı etkiler, sömürgeci devletin yoğun terörü altında yaşayan Cizre'yi hazır buldu. Önce bir sessiz protesto yapıldı, kepenk indirildi. Bunun ardından, sömürgeci burjuvazinin kırdaki Kürt emekçisini göçe zorlamasıyla son yıllarda nüfus patlaması geçiren, yoksulluğun yanısıra, işsizlik ve konut sorunları altında inleyen Cizreli emekçiler, "artık yeter" diyerek sokaklara döküldüler. Karakolları, resmi daireleri yaktılar, yıktılar. Kürt halkının özgürlük istemini dile getiren sloganlarla, burjuvazinin üniformalı bekçi köpeklerinin üstüne yürüdüler. Bölgeyi işgal altında tutan ordu, polis, özel tim birlikleri uçaksavar ateşiyle insanları koyun gibi taradılar. Çok kişi öldü, ama öfkeli yığınların mücadelesi bütün gün sürdü. Kürt gençleri ve Kürt kadını en ön saftaydı.

Kürt ulusal hareketinin *kentlerden* ve yığınsal bir patlamayla böyle yükselmesi, burjuvazinin tüm kesimlerinde zelzele etkisi yaptı. Esnafın kepenk indirme eylemi yıldırım hızıyla İdil, Silopi, Midyat, Derik, Dargeçit, Siverek, Kızıltepe vb. ilçelere yayılırken, sıkıyönetim sözleri dolaşmaya başladı. SHP, ordunun saldırısı altındaki Kürt halkına, "güvenlik güçleri ile karşı karşı gelmeme" tavsiyesi(!) yaparken, Demirel, "eşkiyanın barınağı dışarıda" diyerek parmağıyla Suriye'yi gösterdi. Ecevit de "komşu"ların ezdiği Türklerden söz etti.

Sömürgeci Türkiye burjuvazisi, elinden gelse Kürt halkının başkaldırısını boğmaya çalışacak. Ama yeni durumda niteliksel bir fark vardır. Bir kez, Kürt emekçilerinin, ilçelerin sokaklarında yürüyüşler yapan ve özgürlük için kavga sloganlarını haykıran lise öğrencilerine alkış tutması, artık hiçbir baskının dindiremeyeceği bir öfkenin işaretiydi.

İkincisi, Nusaybin ve Cizre başkaldırıları, tüm Türkiye'de geniş yankı uyandırdı. Bütün üniversitelerde, militan ve yığınsal dayanışma eylemleri oldu. Komünist gençlerin İstanbul'da yükselttiği "Kürt halkına ayrılma hakkı, kahrolsun sömürgecilik" pankartı, onbinlerle grevlere çıkan Türkiye işçi sınıfının dayanışmasını ve istemini de yansıttı.

Kaç cephede savaş vereceğini şaşıran burjuvazi bir an duraladı, ama yeni bir komployla, Kürt emekçisinin başkaldırısına duyulan sempatiyi köreltmeye çalıştı: Cizre'nin ertesi günü Elazığ'da 9 mühendis öldürüldü. Burjuvazi, cinayetin sorumluluğunu PKK'ya, Suriye'ye yıkmaya çabaladı.

Ancak, kendi iç çelişkileri iyice azmış olan burjuvazinin yalanı, iki günde sergilendi. Bir kez, kendi verilerine göre, bölge PKK'nın aktif faaliyet alanları arasında değildi. Cesetlere iliştirilen PKK imzalı bildirilerde "katli vaciptir" türünden "İslami" cümlelerin olması garipti. En önemlisi, ölenlerden birinin abisi, müfettiş olan kardeşinin Etibank krom işletmelerindeki büyük bir cevher hırsızlığının, yolsuzlukların peşinde olduğunu söylüyordu.

Derine inildikçe başka bilgiler de çıktı. Hırsızlıkta rolü olduğu düşünülen 135 güvenlik görevlisinin görevinden alınıp yerine bir o kadar yeni kadronun getirildiği ortaya çıktı. Herzaman konvoylara güvenlikçilik yaptığı söylenen bu ekibin nedense(?) o gün bu görevi yerine getirmemesi de başka bir mide kaldırıcı veridir. *Günaydın*, kromun çıkarılması ve taşımasında özel ihale yapıldığını yazdı. Krom hırsızlığıyla bağlı olarak, mafya liderlerinden Necdet Ulucan'ın adını verdi.

Bu ipin ucunun devletin tepelerinde hangi karanlık ilişkilere ulaştığı da herhalde yakında ortaya çıkar. Ama Kürt emekçisinin başkaldırısının yükseldiği bir ortamda bu cinayeti kimin tezgahlayacağı konusu, hiç de karanlıkta değildir. En son Muammer Aksoy'un, Çetin Emeç'in öldürülmesinde üzerinde kuşkuların yoğunlaştığı MİT'in (ya da o türden karanlık örgütlerin) bu cinayetin de ardında olması için her neden vardır.

KGO flaması. Türkiye işçi sınıfının dayanışmasını ve istemini yansıttı.

Yine de, bu provokasyon halkın öfkesini dindiremedi. Askerlerin yaraladığı bir çocuğun ölümüyle birlikte, bu kez onbeş bini aşkın Cizreli sokaklara taştı. Yediden yetmişe koca bir insan selinin zırhlı araçların üzerine yürümesi karşısında, sömürgeci güçler geri çekilmek zorunda kaldılar. Burada açacakları ateşin başka yerlerde "bozkırı tutuşturacak kıvılcım olabileceği" korkusu baskın çıktı.

Nusaybin, Cizre başkaldırıları, binlerce esnafın birçok ilçede kepenk indirme eylemleri, Kürt ulusal hareketinin önümüzdeki dönemde *kentlerde*, yığınsallaşarak, Türkiye işçi sınıfının Türk-Kürt neferleriyle, devrimci hareketle daha sıkı dayanışma içinde yükseleceğini anlatıyor. İşçi sınıfımız grevler ve gösterilerde militan eylemleriyle, Kürt halkının yanında olduğunu gösterecektir.

İçte çözümsüz, dışta çözümsüz

Burjuvazi, içeride çözümsüzdür. Komplolara, provokasyonlara, "faili meçhul" cinayetlere başvurması, MİT, özel timler vb. karanlık örgütlerin bunlarla bağının sık sık tartışılmaya başlanmış olması, burjuvazinin ülkeyi "olağan yollardan yönetemez duruma geldiğinin" yansımasıdır. İşçi sınıfının en basit ekonomik istemlerinin bile "iktidara yerleşelim" sloganına bağlanmış olması ve üreticilerin, Kürt emekçilerinin "artık yeter" haykırışları ise, ezilen sınıfların artık "eskisi gibi yönetilmek istemediklerini" anlatıyor.

İçteki çözümsüzlüğün burjuvaziyi sürüklediği nokta, bir başka çözümsüzlük girdabı olan "dışarıda çözüm" aramadır. *Tercüman*'ın "ya ateş iyice bacayı sararsa,... başa çıkamazsak" diye ağlaştığı, *Hürriyet*'in ortamın "kibrit çakılırsa parlayacak hale geldiği" uyarısını yaptığı sırada burjuvazi, herhalde, İngiliz lordunun o meşhur "iç savaş istemiyorsan, dışta savaş aç" sözünü anımsıyor. Liberal *Cumhuriyet* bile, "etrafımız gül bahçesi değil, ama,... ulusal çıkarlarımız neyi gerektiriyorsa, davranışlarımızı ona göre ayarlayacağız" diyor. Öyle yapıyorlar.

Sovyetler'in uluslararası dengedeki yerinin çökmesiyle birlikte Ortadoğu'da yeni bir durum doğdu. Sovyet desteği azalan Suriye'nin konumu güçleşirken, Türkiye ve İsrail'in adı öne çıkmaya başladı. Öte yandan, GAP'la çıkan su sorunu, MİT'in "faili meçhul" Aksoy-Emeç cinayetleri, yeni ortaya çıkan provokatör örgütlenmeler, Kürt emekçisinin yükselişi, Elazığ'daki cinayetin mermileri vb. Suriye ile bağlanmaya çalışıldı.

Bu arada, bir bakanın karşılıklı ilişkilerin büyükelçilik düzeyine çıkartılmasının tasarlandığı İsrail'i "Suriye'ye karşı bir panzehir olarak düşündüklerini" söylemesi, Suriye ile elçilerin bilinmeyen bir nedenle karşılıklı geri çekilmiş oluşu, "suya karşı terör" mücadelesinde İsrail faktörünün işin içine katılması, "Türkiye-İsrail mihveri kurulması" önerilerinin (*Tercüman*) ortaya çıkışı, çözümsüz Türkiye burjuvazisinin yeni melanetler planladığının işaretleridir.

"Uluslararası ortam uygundur" deyip, "Hedef Bekaa" çığlıkları atarak (*Milliyet*, 25 Mart 1990) Suriye'ye, Lübnan'a dalmaya iştahlanan, Ortadoğu coğrafyasının yeniden paylaşılması durumunda İsrail'den hiç de aşağı kalmak istemediğini duyuran Türkiye burjuvazisi, bölgenin en tehlikeli savaş odağıdır. Ne çare ki bahtsızdır. Onun bahtsızlığı, düşman sınıfın ordusunu yenmeye, paranın padişahlığını ortadan kaldırmaya hazır bir işçi sınıfının varlığındandır.

Türk-Kürt işçi sınıfımız, burjuvazinin emperyalistleşme çabasını devrimle boğacaktır. Bu bilinçle, haydi 1 Mayıs'ı 1 Mayıs alanında militanca kutlamaya! Haydi, Cizre'leri Diyarbakır'lara Batman'lara, tüm ülke sathına taşırmaya!

Salih Can